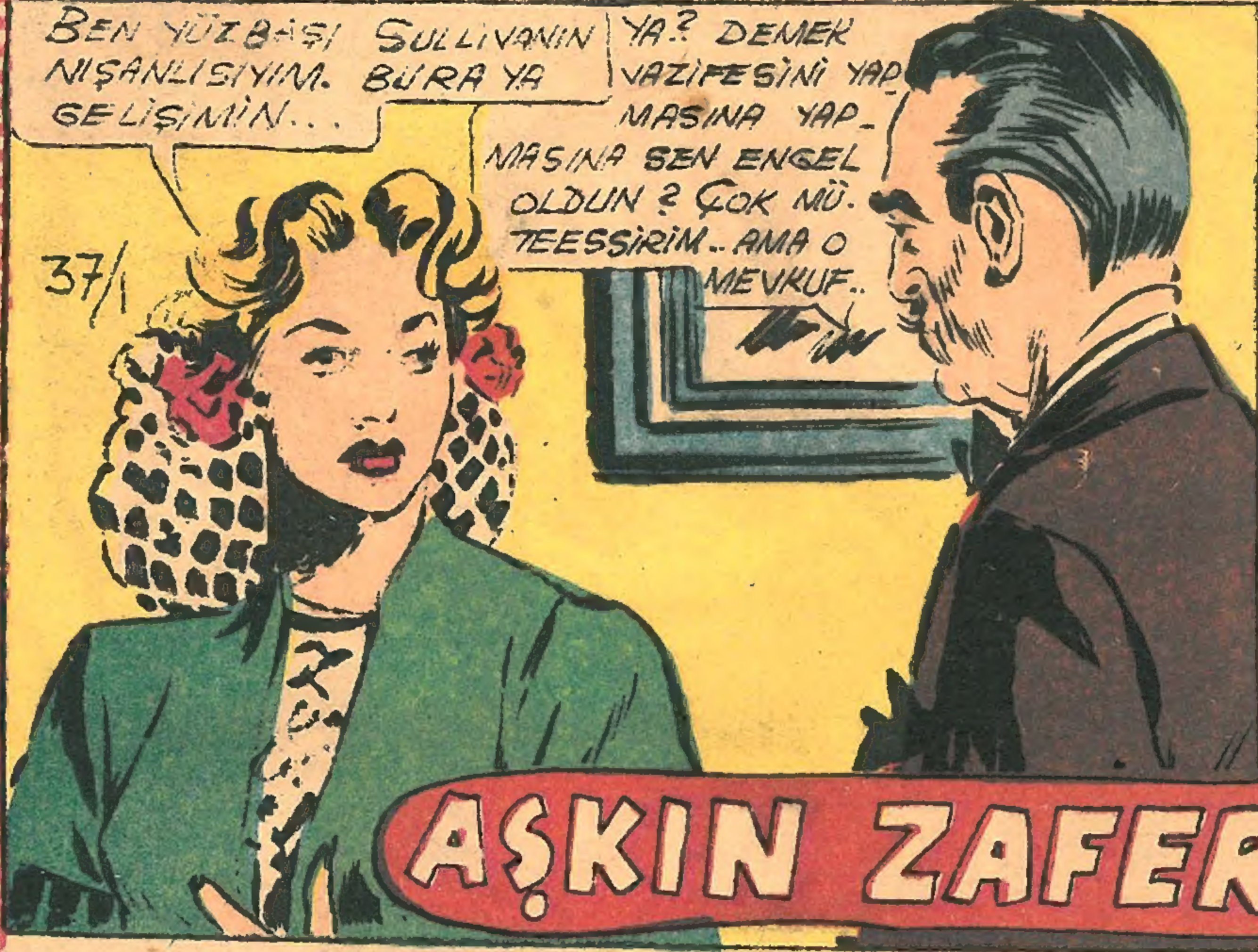

BİNBİR ROMAN

Cilt: 4 - Sayı: 90 - 25 Kuruş

1 - Şubat - Çarşamba - 1950

SİBİLLA'NIN CAZİBESİNE KAPILAN BAZI SUBAYLAR YAKLAŞTILAR

MÜSAADE EDER MİSİNİZ?
BEN TEGMEN VİNER..

POL.. BU GÜZEL
ARKADAŞI YALNIZ
SANA BIRAKMAZLAR

BUYURUN OTURUN! SEN DE SUL-
LIVAN ŞAMPANYA İSMARLA.. BU
GECE EĞLENMEK İSTİYORUM

YAŞASIN.. BİZİM DE
NİYETİMİZ BUDU.

37/2

ŞAMPANYALAR İÇİLDİKTEN SONRA..

BU DANSI MÜSAADE
EDER MİSİNİZ MİS
SİBİLLA?

ÖNCE
BEN
MÜSAADE
İSTEDİM

BİRBİRİNİZLE DARILMAYI.
NİZ. BEN POLLE DAN-
SEDECEĞİM. O BUNU
SABAHTANBERİ
İSTİYORDU..
DEĞİL Mİ POL?

90/2

NE KADAR TUKAFSIN?
SANKİ KORKUYORSUN
BENDEN.. HAYDİ SÖYLE
ÇEVİR BENİ.. KARIŞ
ŞU KALABALIGIN İÇİNE

HAYDİ ARTIK
GİDELİM SİBİL-
LA.. BU YAPTIK
LARINIZ DELİ.
LİK..

ARKASI
VAR

İKİ ARKADAŞ

Yazan: Oğuz ÖZDEŞ

Tahir ile İhsan çok samimi iki arkadaş. Fakat, hayat onları birbirlerinden ayırmış, birisini İstanbul'un o güzel Boğaziçisine, diğerini de Anadolunun fakir ve harap bir şehrine atmıştı. Tahir cimriliği nisbetinde hayli para kazanmış, İhsan da borçtan bir türlü yakasını kurtaramamıştı.

Tahir bir gün, İhsan'ın İstanbul'a geldiğini ve dört ahabından otuzar, kırkar lira borç aldığını haber aldı.

Arkadaşını icap ettiği tarzda karşılamak için hemen evine koştu. İlk iş olarak bütün odalarını kilitledi. Sonra, evinin yanında bulunan kapıcının kulübesine gitti. Bugün, bir arkadaşının geleceğini haber aldığını, akşama kadar kulübesinde kalacağını, arkadaşı ararsa, buraya getirmesini söyledi. Sonra kapıcıdan çatlak piposunu ödünç olarak istedi ve üzerindeki elbiseleri çıkararak, bahçe ile uğraşırken kullandığı elbiseleri giydi. Kesesine de, ancak iki lira bozuk para bıraktı.

Kapının yanındaki iyice esmerleşmiş tahtanın üzerine de tebeşirle şunları yazdı :

Bakkala olan borç : 10 lira.

Kasaba borcum : 8 lira.

Ekmekçiye borcum : 14 lira 48 kuruş.

Bütün işleri bitirdikten sonra kapıcıya :

— Arkadaşım gelince sakın onun yanında bana «bey» filân diye hitap etme. Doğrudan doğruya ismimi söylersin. Herhangi bir sual karşısında da benim artık bu evin sahibi olmadığımı ve bu kulübede oturduğumu söylemeyi unutma. Haydi bakalım, sen de benim evin taracasına....

Tahir, kapıcının kulübesinde yalnız

kalınca derin bir nefes aldı, son bir defa etrafına göz attı. Mükemmel, burası tam bir fakirhaneydi. Artık İhsan gelebilirdi.

Hakikaten çok geçmeden İhsan geldi. Yüzü düşünceli ve kederliydi. Tahir, arkadaşının paltosunun dirseğinde yeni vurulmuş bir yama gördü.

İlk önce söze başlayan İhsan oldu.

— Allah versin, dedi. Yeni bir ev almışsın ama, demek hâlâ bahçeni kendin bakıyorsun. İyi... İyi... İnsan kendi işini kendi görmeliymiş. Maşallah kazancın her gün biraz daha artıyormuş. Halbuki ben hep baş aşağı gidiyorum.

Tahir ilk önce hafif tertip öksürdü. Sonra da :

Fakat onu satmak zorunda kaldım. Ne yaparsın dostum, zaman değişti. İyi ki hatırıma geldi. Yahu sende pipo tütünü var mı? Adı tütün olsa da olur. Ben onu yine pipo tütünü niyetine içerim.

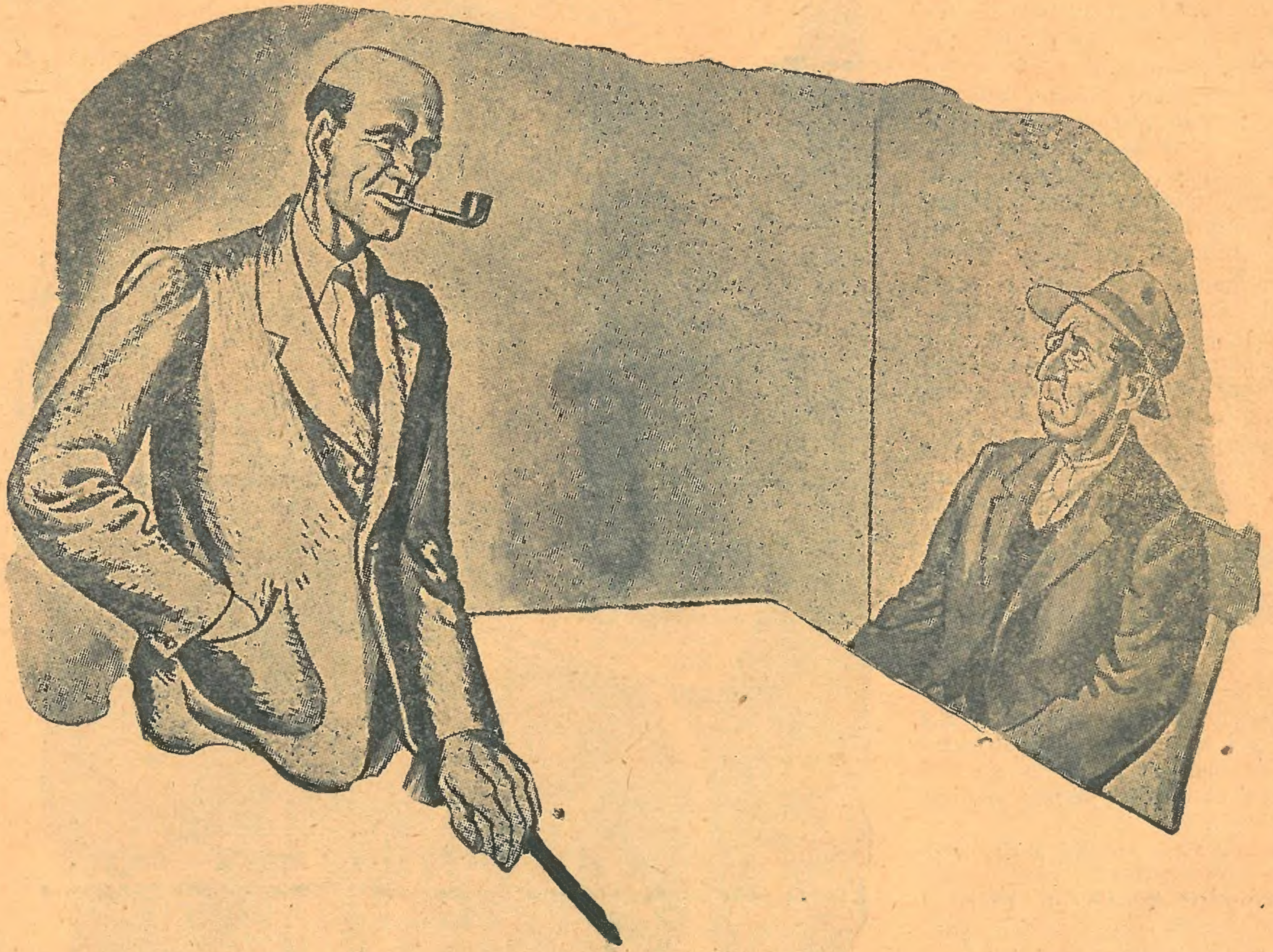
— Bende tütün ne gezer Tahir? Ben de senden...

Tahir hemen sözünü kesti.

— İki senedenberi bu berbat pipoyu kullanıyorum. Ne yaparsın, parasızlık...

İhsan :

— Ne felâket, diye mırıldandı. Halbuki ben senin yanına gelirken ne büyük ümide kapılmışım. Şimdi ne yapacağım? Bugün akşama kadar hiç olmazsa iki yüz elli lira bulmazsam muhakkak kendimi öldürürüm. Zaten çocukla-

«Yahu sende pipo tütünü var mı? Adı tütün de olsa olur. Ben onu pipo tütünü niyetine içerim.»

— İşlerim zannettiğin kadar pek de yolunda değil, dedi. Evi almamla satmam bir oldu. Görüyorsun şimdi kulübede oturuyorum.

— Canım bundan bir şey çıkmaz. İhsan çok defa, daha iyisini almak için satar. Fakat benim hâlimi hiç sorma. Tâ buraya kadar kara vagona, ineklerin arasında kaçak geldim. Günlerden beri yaya yürümekten ve seni aramaktan ayaklarım şişti. Esasen felâket geldi mi toptan gelir. Benim üç yüz liraya şiddetle ihtiyacım var. Bereket versin, insan karagün dostlarını hatırlıyor da biraz müteselli oluyor...

Tahir içinden, «Artık kırık pipoyu çıkarmak sırası geldi,» diye düşündü.

İhsan pipoyu görünce hayret etmekten kendisini alamadı.

— Bu ne? dedi. Senin mükemmel bir pipon vardı, ne oldu?

Tahir derin derin içini çekerek :

— Evet, bir zamanlar vardı, dedi.

rim da açlıktan ölmek üzere.

— Yahu, hani sen bekârdın, ne zaman evlendin de çocukların oldu?

— Sorma birader. Anadolu'da öyle bir kasabaya tayin olundum ki, yalnızlıktan patladım, evlendim. İki çocuğum oldu, birisi de yolda... Hastalık birbiri üstüne geldi. Berbat bir haldeyim. İmadıma ancak sen koşabilirdin. Bir kaç arkadaşla derdimi anlattım, herbiri bir mazretle beni savmak yolunu tuttu ve sana gitmemi tavsiye etti. Ben de koşarak buraya geldim. Bir sigaran var mı?

Tahir ceplerini karıştırarak :

— Dur bakalım. Şu cebimde bir kaç köylü sigarası olacak.

Dedi, sonra arkadaşına iki tane sigara uzattı.

— Bunları da evin bahçıvanından almıştım.

İhsan içini çekerek :

— Hiç olmazsa, senin burada bahçıvan da olsa, arkadaşın ve sıkıntına ko-

şan dostların var. Ya ben ne yapayım? Şimdi apar topar buraya ne için geldim biliyor musun? Bizim yaramaz oğlan, komşunun ineğine bir taş atmış. Taş da ineğin tam beynine isabet etmiş ve ölümüne sebep olmuş. Şimdi 300 liralık ineği ödeyeceğim.

— Vah vah... Benim de geçenlerde böyle bir hadise başıma geldi İhsanım. Bak, iyi aklıma getirdin. Bir vitrin camını kırmaktan yüz elli lira borcum vardı. Yarın mühletin son günü. Bilmem bu parayı nasıl ödiyeceğim? Allah kahretsin, iki yakam bir araya gelmiyor ki!

Bu esnada kapı çalındı. İçeriye bir banka memuru girdi ve Tahirin karşısında hürmetle eğilerek :

— Bonjour Tahir bey, dedi, bugün yine bahçe işleriyle meşgulsünüz galiba. Sizi rahatsız edeceğim. Lütfen şu dört yüz liralık çeki aldığınıza dair imza edermisiniz?

Sapsarı kesilen Tahir, titrek elleriyle Sirkeçideki bir mağazanın aylık kirası olan dört yüz lirayı aldığını imza-

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar
hediye ve roman mecmuası

ADRES : TÜRKİYE YAYINEVİ,
Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE : Yıllığı (50 sayı) 12 lira
6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare
eden : TAHİRİN DEMİRAY

Basıldığı yer : TÜRKİYE BASIMEVİ

Kapıda beliren kadın uzun boy-
lu, zayıf bir kadındı. Siyah
saçlarının arasında kır teller
vardı. Vilâ onun yüzüne bir baktı.
sonra, merhametinden gözlerini
başka tarafa çevirdi. Zira karşısın-
da duran çehre o derece büzülmüş,
buruşmuş ve korkunçlaşmıştı. Genç
kız,

— «Affedersiniz, siz Mis Ket'i mi-
siniz?» diye seslendi. «Sizden bir
ricam var.»

Kelimeleri iyi seçmişti. Başka-
larının merhametile geçinmeğe alı-
şık olan kadın kendinden yardım
istiyen bu yabancıya kapıyı seve
seve açtı.

— «Buyurun, Mis» dedi. «Ket'i
benim. Şuraya, sobanın yanına o-
turun. Başka taraflar pek sıcak de-
ğildir.»

Sesi, insanı hayrete düşürecek
kadar tatlı ve berraktı.

Vilâ etrafına bakındı. Evin içi
de dışı gibi tertemizdi ve Erkek
Ket'i odasının çıplaklığını saklamak
için elinden geleni yapmıştı. Masa-
nın üzerinde bir yığın çamaşır du-
ruyordu. Ket'i'nin bunları yama-
makta olduğu belliydi. Sobada da
bir tencere kaynıyordu.

Kadın Vilâ'ya ilk bakışta yaşlı
gibi gelmişti. Ama şimdi kırk ya-
şından pek fazla göstermiyordu. Ve
dikkatle bakılınca gözlerinin de se-
si kadar tatlı ve berrak olduğu an-
laşılıyordu.

Vilâ tane tane, «Sizden bir za-
manlar Ceyk'in salonunda şarkıcı-
lık yapmış olan Mis Viyolet hak-
kında malûmat istiyorum» dedi.
«Mr. Raydır onun sizinle çok iyi ar-
kadaş olduğunu söyledi de sizi o-
nun için rahatsız ettim.»

— «Arkadaş mı?» Erkek Ket'i
derin bir nefes aldı. «Sadece arka-
daş demek kâfi değil. Viyolet bir
melekti! Ama siz onu nereden ta-
nıyorsunuz? Vi öleli on beş sene-
den fazla oluyor.»

— Ben kendisini şahsan tanı-
yorum. Fakat buradaki hayatına
dair bir şeyler öğrenmek istiyorum.
Madem onun dostuydunuz, size bir
evrak filân emanet etti miydi, aca-
ba?»

Kadının gözleri ansızın şüpheyle
doldu ve sesi sert bir ifadeyle
yüksekti:

— «Siz kimsiniz? Vi ile ne di-
ye bu kadar uğraşıyorsunuz? İki
sene evvel bir avukat, geçen son-
bahar bir serseri, şimdi de siz. Vi
bana emanet bıraktıysa bile size ne
diye vereyim?»

Vilâ, «Sizden ricada bulunuşu-
mun sebebi Viyolet'in çocuğudur»
dedi. «Onu iyi tanıyorum. Hüviye-
tini isbat etmeğe çalışıyor. Ona yar-
dım etmek istemez misiniz?»

Kadının gözleri yumuşayıver-
mişti.

— «Hiç istemez olur muyum?
Vi bana hayatını anlatmıştı. Onu
affetmiyen o zengin, menhus ka-
yınpederinden bahsetmişti. Her şeyi
bilirim. Onu üzdükleri gibi Bili'yi
de mi üzüyorlar, Mis? Söyleyin ba-
na, Bili nerede? Onu tekrar görmeyi
okadar isterdim ki!»

Vilâ, «Kendisi iyidir» dedi. «O-
nu yangından kurtaranın siz oldu-
ğunu hiç bilmiyor.»

Yaralı yüze hafif bir renk ya-
yıldı.

— «İlk telâşa onu tamamen u-
nutmuştum. Zaten yüzüm de ondan
yandı. Biraz soğuk almıştı. Onun
için annesi onu evde bırakamıyor-
du. Makyaj odamızda yatırıyorduk.
Bir aralık Vi'nin sahneye çıkmak
sırası geldi. Benim eteğim yırtıl-
mıştı. Hem onu yamıyor hem de
Biliyle konuşuyordum. Tam o sıra-
da dışarıda bir silâh sesi, bir patla-
ma oldu. Şaşkınlığımdan hemen dı-
şarıya fırladım. Salon cayır cayır
yanmağa başlamıştı. Kargaşalıkta
tekrar odaya dönünceye kadar alev-
ler etrafı sarmıştı bile. Bili'yi yaka-

Aşk ve Macera Romanı: 30

ladım. Ama ateş ikimizin etrafını
da aldı.»

Vilâ, «Ama o... ona bir şey ol-
mamış ki!» diye bağırdı.

Erkek Ket'i o korkunç saati ye-
niden yaşıyor gibiydi. Göğsü heyecanla
inip çıkıyor, gözleri parlıyordu.

— «Hayır» dedi. «Ben sırtımda-
ki esvabı yırtıp çıkardım ve ona
sardım. Sadece o minik ayakları
dışarıda kalmıştı. Ayaklarından
biri epeyce yandı.»

Vilâ'nın nefesi kesilmiş, yüzü
kül gibi olmuştu. Heyecanla Ke-
ti'nin eline sarıldı ve,

gibi oturdu. Sonra çabucak eğildi,
ve papucunu çıkarıp çorabını sıyı-
rarak ufak, pembe sağ ayağını uzat-
tı. Ayağının iç tarafında çatal uç-
lu, ince ve uzun bir yanık izi var-
dı.

Erkek Ket'i'nin güzel gözleri bü-
yümüşü. Kadın ağır ağır ayağa
kalkarak,

— «Siz!» dedi. «Bili sizsiniz!»

Vilâ hıçkırarak onun boynuna
sarıldı. İki kadın birbirlerinin ku-
cağında ağlamağa başladılar. Ken-
dini ilk toplayan Ket'i oldu.

— «Ah, nasıl oldu da seni tanı-
madım!» diyordu. «İlk baştan ta-

Kızın gözlerindeki ışık sonunu ve susarak başını önüne eğdi.

— «Hangi ayak?» diye sordu. «İz
bıraktı mı? Düşünün, Mis Ket'i. İyi
düşünün.»

Kadın onun bu kadar heyecan-
lanmasına şaşmıştı.

— «Sağ ayağıydı, Mis. Herhalde
iz bırakmıştır. Çünkü çok feci yan-
mıştı. Ayağının iç tarafıydı, par-
mak ucundan bileğe doğru. Centil-
men Ceof onu alıp götürdüğü za-
man ben hasta yatıyordum. Onun
için göremedim. Ama Bili'nin aya-
ğının hâlâ iyileşmemiş olduğunu
etraftan işittim.»

Vilâ bir an beyninden vurulmuş

nınam lâzımdı! O saçlar, o gözler!
Tıpkı annene benziyorsun. Ama
aradan okadar uzun zaman geçti ki:

Vilâ göz yaşlarının arasından
gülümsedi.

— «Ama şimdi beni tanıyorsu-
nuz. Benim Bili olduğuma yemin
edersiniz, değil mi? Çünkü birisi
var. Benim Bili olmadığımı iddia
ediyor. Hüviyetimi ispat etmek için
de elimde başka delil yok. O zaman
kendi hayatınızı tehlikeye atarak
beni kurtarmışsınız. Şimdi de bana
yardım edeceksiniz, değil mi?

Erkek Ket'i gözlerini sildi.

— «Yardım etmez olur muyum?
On beş senedir ekmeğimi taştan sö-
küyorum. Hem namusluyum, hem
de doğru. Benim sözüme inanmıya-
caklar da kimin sözüne inanacak-
lar? Sana Bili değilsin diyenler be-
nim karşıma gelsinler de ben onla-
ra dünyanın kaç bucak olduğunu
göstereyim.»

Vilâ gene onun boynuna sarıl-
dı ve kadının yanık, büzük yanak-
larını öptü. Ket'i ona bakmağa,

— «Nekadar büyümüşsün! Ne-
kadar güzel olmuşsun!» demeğe do-
yamıyordu. Nihayet,

— «Dur» dedi. Sana verecek bir
seyim var. Sana yardım edecek bir
sey değil ama senin için herhalde
çok kıymetli bir şey.»

Erkek Ket'i gıcırtilı merdiven-
lerden tavan arasına çıktı ve yal-
nız kalan Vilâ çorabıyla pabucunu
yeniden giydi. Kendi derunî ka-
naati tahakkuk etmişti ve içini son
derece derin, son derece büyük bir
sevinç dolduruyordu. O hakikaten
Vilâ Moris'ti. Elinden zorla aldık-
ları isme sahip olduğunu ispat ede-
cekti.

Keti aşağıya inince elindeki sa-
rarmış bir kâğıtla altın bir madal-
yonu Vilâ'ya uzattı.

— «Bunu küllerin arasında bul-
duk. Centilmen Ceof seni alıp gö-
türdüğü zaman ben kendini bilmez
hastaydım. Yoksa bu madalyonu
boynuna kendi ellerimle asardım.
Bak içinde, ikisinin de resmi var.
Hem annenin hem babanın!»

Titriyen parmaklarla madalyonu
açtı. Ve Vilâ gözlerinde yeniden
beliren yaşların arasından, hiç gör-
mediği annesiyle babasının kendi-
ne gülümsiyen yüzlerine baktı. Er-
keğin yüzü ince ve zayıftı. Hatların-
da bir hayalperest ve şair ifadesi
vardı. Kadının yüzü ise bir hülya
kadar güzel fakat azimkardı. Gözle-
ri tatlı ve açıktı ve siyah saçları
beyaz alnının üzerinde yumuşak bir
bulut gibi duruyordu.

Vilâ madalyonu önce dudakları-
na sonra göğsüne bastırdı. Gözlerin-
den gene yaşlar boşandı ve narin
vücudu hıçkırıklarla sarsılmağa
başladı.

Keti kolunu onun omuzuna sar-
dı ve doya doya ağlasın diye bek-
ledi. Genç kız nihayet son bir iç
çekişle sustu ve gözlerini kurut-
tu. Ket'i ona elindeki sarı kâğıdı
verdi.

— «Vi buna dünyada her şey-
den fazla kıymet verirdi» dedi.

Bu kâğıt Viyolet Eston ile Ralf
Moris'in evlenme cüzdanlarıydı.

Kavuşmanın ilk heyecanı geç-
tikten sonra iki kadın oturdular ve
uzun uzun konuştular. Vilâ en ni-
hayet dışarıya çıktığı zaman alaca
karanlık تنها köyün kulübelerini
sarmağa başlamıştı.

Gökyüzüne kurşun renkli bir
bulut perde gibi gerilmişti. Vilâ
dalgın dalgın yürümeğe başladı.
Biraz evvelki sevincinin, muzaffe-
riyetinin aksülâmeli benliğini sar-
mağa başlamıştı. İçinde bir ümit-
sizlik vardı.

Vilâ Moris olduğunu ispat ede-
bilse de ne çıkacaktı, sanki? İnsa-
nın dünyada başını yashyabileceği
bir omuz olmadıktan sonra?

Kendini anlayacak ve teselli e-
decek bir tek kimseden mahrum
olmanın büyük hüznü genç kızın
kalbini bürümüşü. Kendi içindeki
acıya dalmış yürüyen Vilâ buz tut-
muş yol üzerinde yaklaşan ayak
seslerini duymadı.

Ancak bu ayak sesleri durduğu
zaman genç kız başını kaldırdı ve
gözleri Körn Tod'un gözlerine ka-
rıştı.

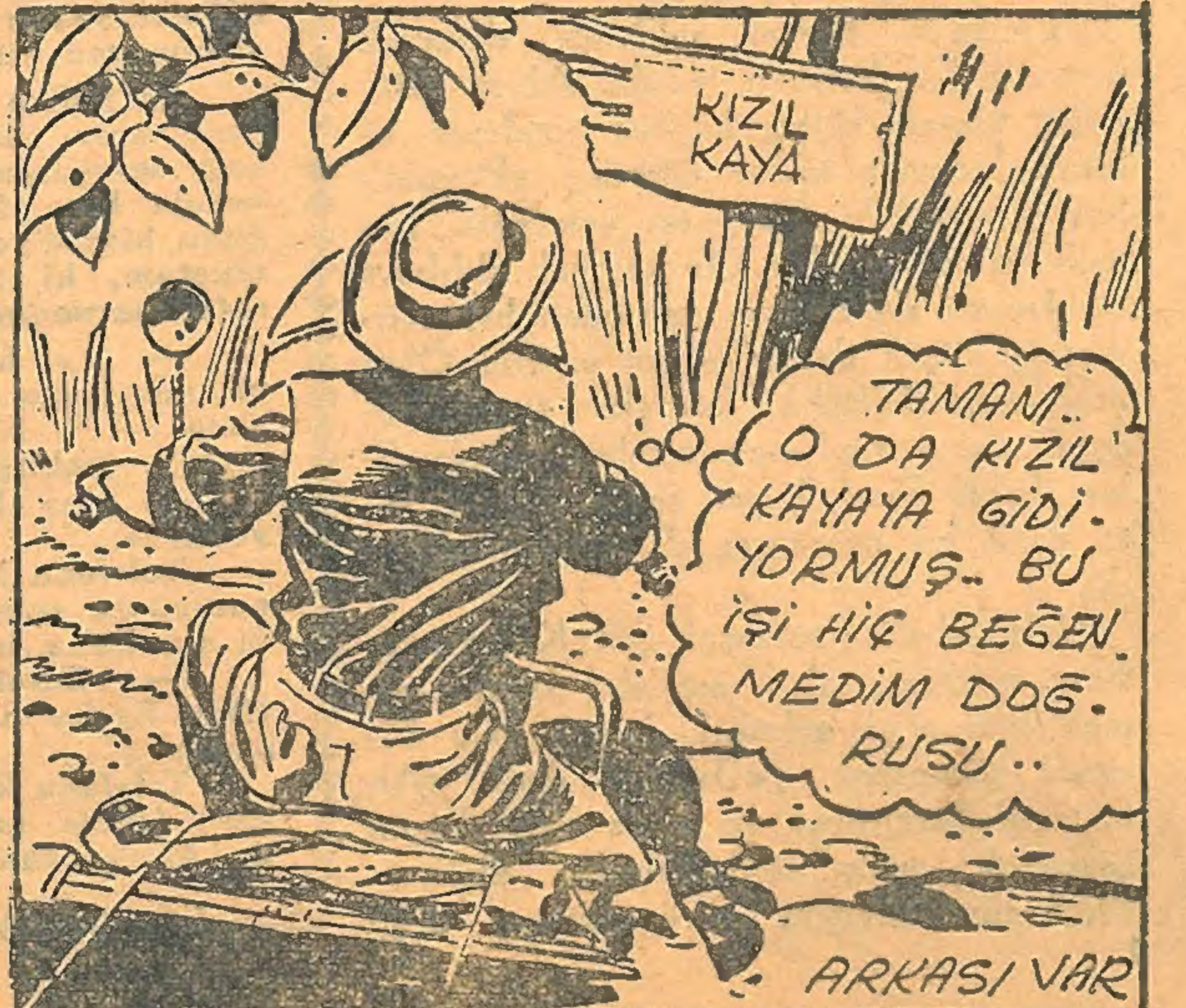
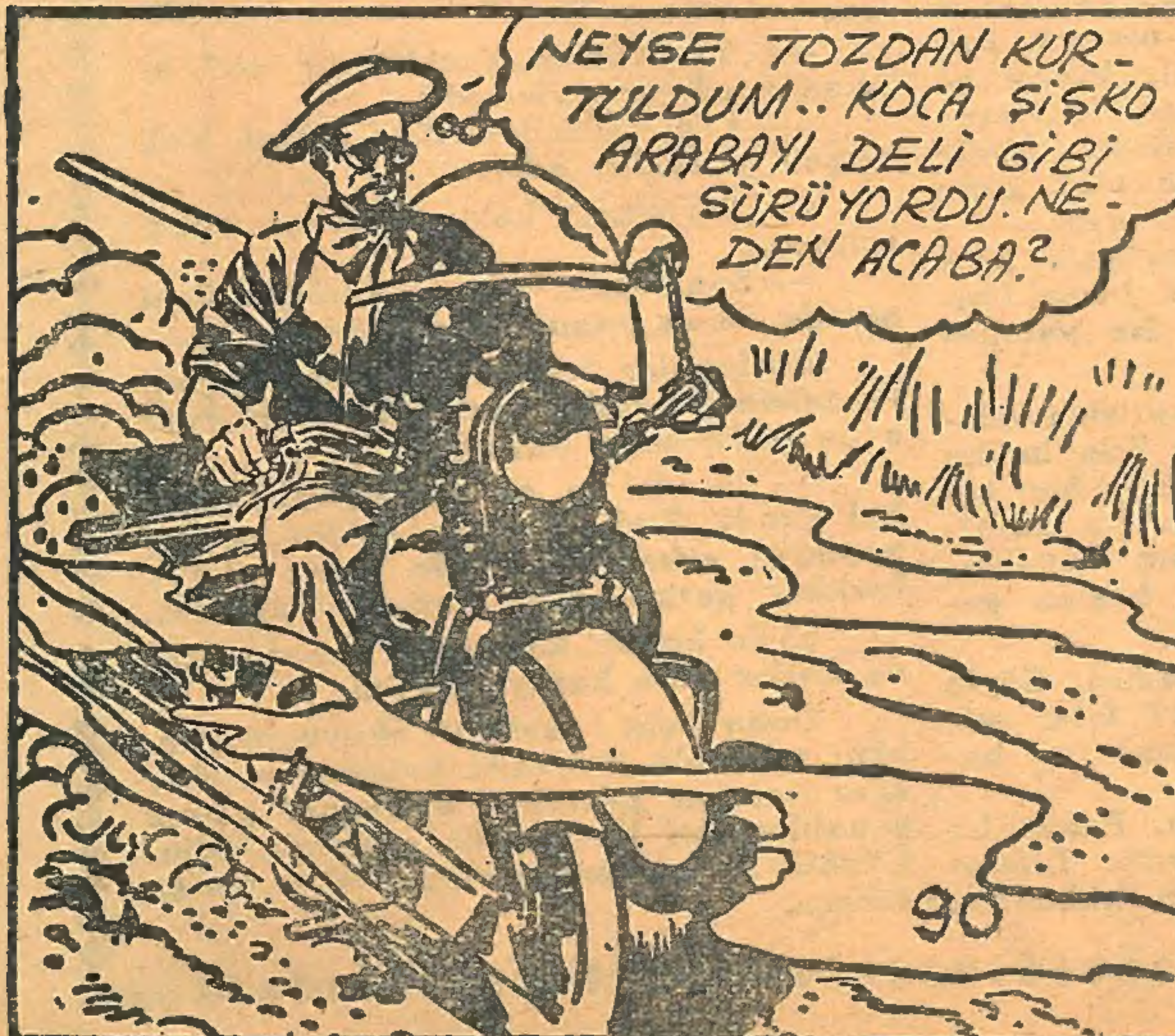
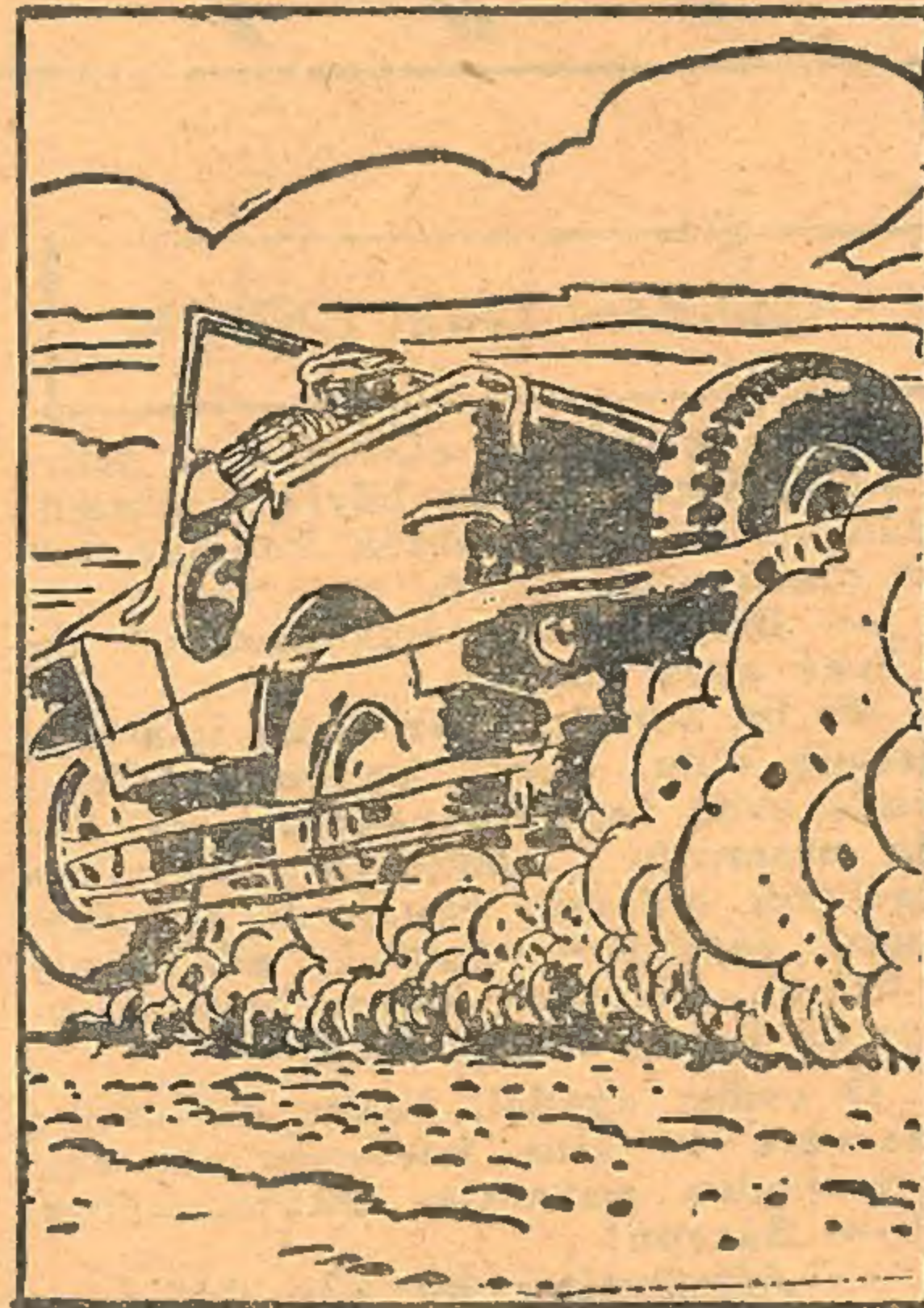
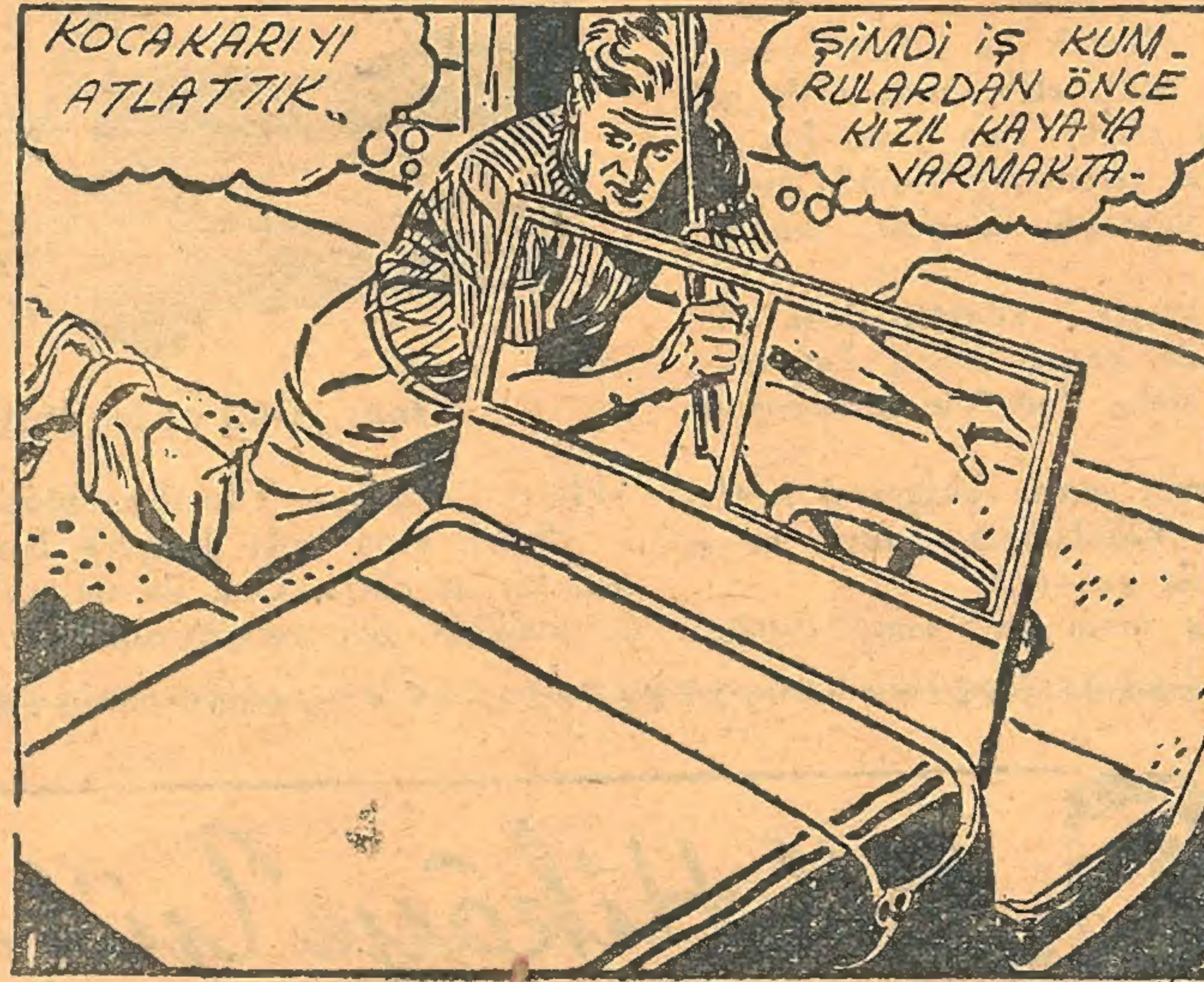
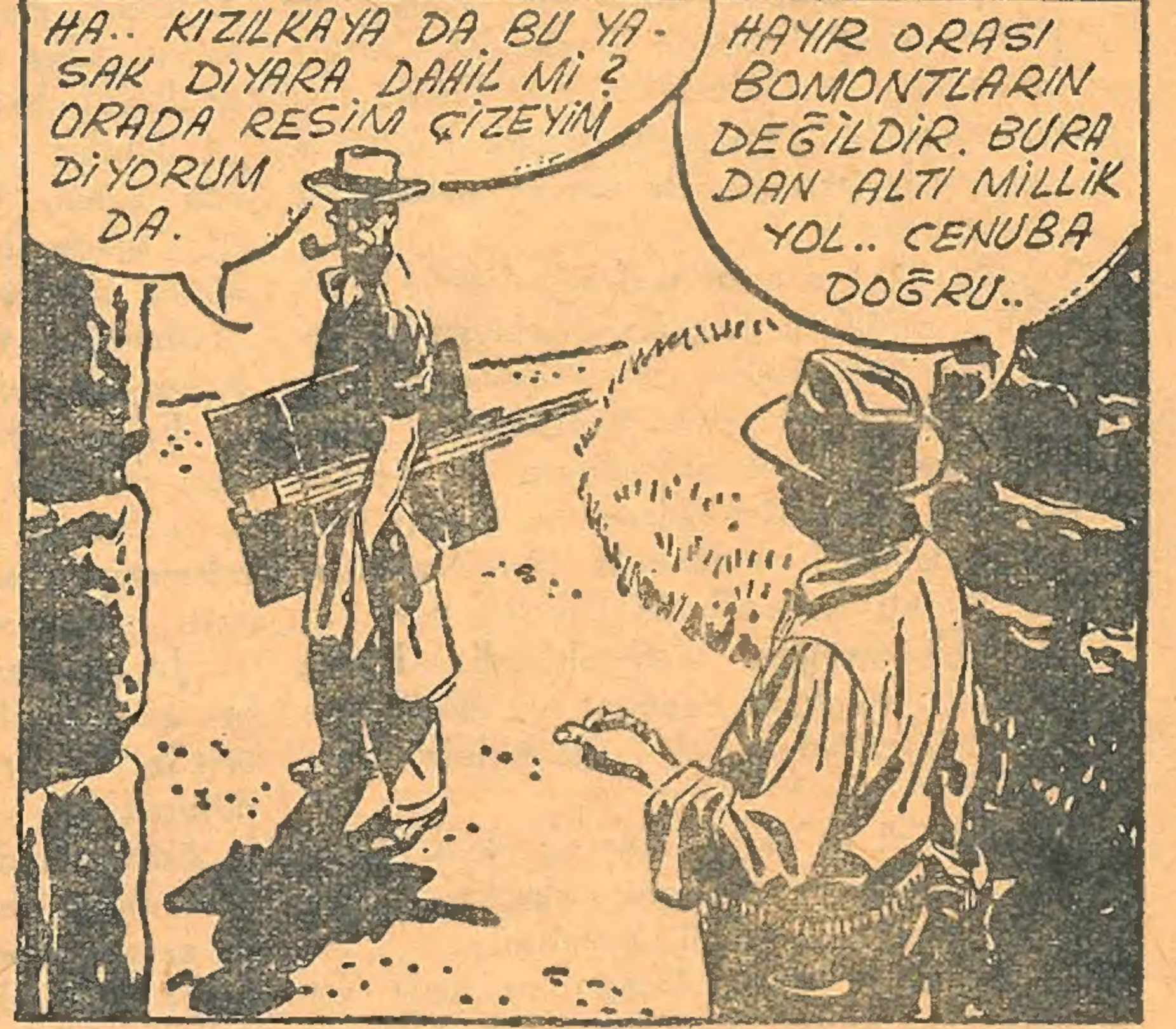
XX III

MASALA DÖNÜŞ

Genç kız bir an için onu gör-
(Devamı 14. sayfada)

NAT PINKERTON

Sütçünün Sırrı

Nakleden: Semih DEMİRCİ

Montreal çok büyük bir şehirdir, fakat bütün büyük şehirler gibi onun da küçük sokakları vardır ve Prince Edward Street bunlardan biridir. Bu sokağı hiç kimse Pierre Dupin kadar yakından tanımazdı, çünkü Pierre otuz senedenberi burada oturan ailelere süt götürmekteydi.

Son on bes sene zarfında Pierre'in süt arabasını daima Joseph adında iri ve beyaz bir at çekmişti. Montreaide ve bit-hassa şehrin ekseriya Fransızların oturduğu bu semtinde hayvanlara da, çocuklar gibi, mukaddes kimselerin ismini vermek âdetlendi. Provincial Süt Kumpanyası bu atı satın alınca Pierre'e artık onu kullanacağını söylemişlerdi. Pierre hayvanın yumuşak boynunu ve güzel parlak karnını okşayarak gözlerinin içine baktı.

«Bu iyi ve sadık bir at,» dedi. «Ruhunun temizliği gözlerine aksetmiş. Ona Saint Joseph'in adını koyayım.»

Bir sene içinde Joseph de artık süt taşıdıkları evleri, sürücüsü kadar öğrenmişti. Pierre dizginleri kullanmak ihtiyacını hissetmediğini, onlara elini bile sürmediğini söyliyerek övünüyordu. Her sabah saat beşte Kumpanyanın ahırlarına giderek arabasını yükler ve Joseph'i bağlayarak onu «Günaydın, ihtiyar dostum!» diye selâmlayıp yerine geçirdi. Öteki arabacılar, atın onu görünce gülümsediğini söylerlerdi. Sonra Jacques usta: «Tamam, Pierre!» derdi. «Haydi bakalım.» Pierre'de yavaşça «Yürü, dostum,» diye mırıldanır, ağır ağır ve mağrur bir tavırla yola koyulurlardı.

Böylece aradan seneler geçti, Pierre ve Joseph beraberce ihtiyarladılar. Pierre'in pala bıyıkları bembeyaz oldu, Joseph'de başını eskisi kadar dik tutamıyordu. Fakat Jacques, bir sabah Pierre'in elinde kalın bir baston görünceye kadar onların yaşlandıklarının farkına varmamıştı.

Gülerek: «Hey, Pierre!» diye bağırdı. «O da ne öyle?»

Pierre'in yüzünde şüpheli ve çekingen bir ifade belirdi. «Tabii, dostum,» «Çöktük artık. Benim belim büküldü, Joseph'in de bacakları yoruldu. Ne yaparsın...»

«Bari şu hayvana süt şişelerini evlerin kapısına kadar götürmeyi de öğretseydin... Yapmadığı bir bu kaldı, çünkü...»

Pierre, Prince Edward Sokağındaki kırk ailenin hepsini teker teker tanıyordu. Onun okuma yazma bilmediğini öğrenen ahçılar, ertesi gün ne kadar süte ihtiyaçları olduğunu bir kâğıda yazarak bunu boş şişenin içine koyacakları yerde, arabanın sesini duyar duymaz başlarını pencereden çıkararak seslenirlerdi.

«Bize yarın sabah yarım kilo fazla bırak, olmaz mı Pierre!»

O da: «Demek akşam yemeğine misafirleriniz var ha!» diye cevap verir ve neş'yle gülümsedi.

Pierre'in hayret edilecek derecede kuvvetli bir hafızası vardı. Ahıra döndüğü zaman bütün bunları yanlışsız olarak Jacques'a tekrar ederdi: «Paquin'lere yarım kilo fazla süt vereceğiz. Lemon'lar bu gün bir kilo kaymak aldılar.»

Jacque da bunları yanından hiç ayırmadığı küçük defterine not ederdi. Öbür arabacılar haftalık faturalar tanzim ederek arayı toplamak mecburiyetindeydiler, fakat Pierre'i çok seven Jacques usta onun bu noksanını daima hoş görürdü.

Bir sabah Provincial Süt Kumpanyasının müdürü, sabah servisini kontrol etmek için orya gelmişti. Jacques ona Pierre'i göstererek: «Bakın,» dedi. «Atla nasıl konuşuyor ve o da nasıl başını çevirerek onun söylediklerini dinliyor. Hayvanın bakışını görüyorsunuz, değil

mi? Biliyor musunuz, aralarında bir sır var gibi geliyor bana. Pierre çok iyi bir adamdır, Bay Müdür, fakat epeyce yaşlandı. Ona ufak bir maaş bağlasak da artık istirahate çekilse nasıl olur acaba?»

Müdür: «Tabii,» dedi. «Onu tanım rım zaten. Otuz senedir burada çalıştığı halde hakkında en küçük bir şikâyet bile vâki olmadı. Artık işinden ayrılmasını ve parasının eskisi gibi işleyeceğini kendisine söyleyin.»

Fakat Pierre bunu reddetti. Joseph'den ayrılmak düşüncesi onu çok sarsmıştı. «Biz iki ihtiyar arkadaşız, müsaade ederseniz Joseph de çalışmayacak vaziyete gelinceye kadar yanında kalayım.»

Jacque temiz kalpli ve halden anlar bir adamdı, fazla bir şey söylemedi. Pierre'le at arasında, tanıyanları hayrete düşüren bir yakınlık vardı. İkisi de sanki birbirlerinden kuvvet alıyorlardı.

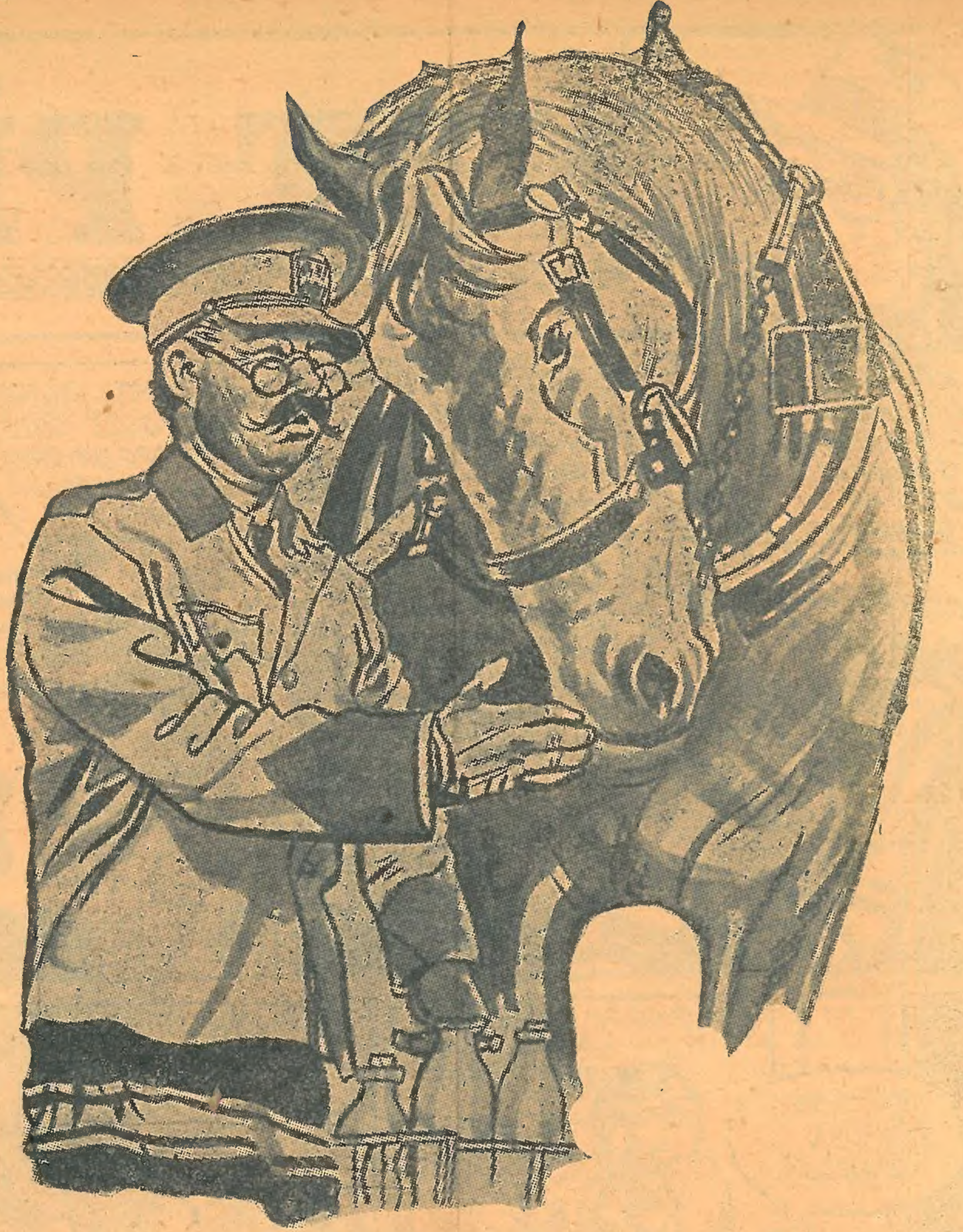
Nihayet bir gün Pierre ahıra girdiği zaman Jacques ona çok korkunç bir haber verdi. Hava soğuktu ve gün ağarmamıştı bile.

Jacque: «Joseph bu sabah uyanmadı, Pierre,» dedi. «Eh, zamanı da gelmiş sayılırdı zaten. Tam yirmi beş yaşındaydı, yani yetmiş beş yaşında bir insan kadar ihtiyardı. Üzülme, sen sağ ol!»

Pierre yavaşça: «Evet,» dedi. «Evet, benim de yaşıma yetmiş beş oldu. Demek bir daha Joseph'le konuşamayacağım!»

Jacque onun sırtını okşayarak: «İstersen gidip bakabilirsin,» diye cevap verdi. «Ahırda yatıyor.»

Pierre bir adım attı, sonra döndü:

Onu: «Gün aydın ihtiyar dostum!» diye selâmlardı.

«Hayır... Hayır.. Yapamıyacağım.»

«Şimdi sana tıpkı Joseph'e benzeyen yeni bir at alırsın. Onu da bir ay içinde istediğin gibi yetiştirebilirsin. Yani

gene dizginlere dokunmana bile lüzum kalmaz.. Ha, ne dersin?»

Göz göze geldiler ve Jacques birden- (Arkası 14. sayfada)

Bir Hikâye Yüzünden...

Nakleden: Leylâ BEKEM

Geçenlerde arkadaşım Karl'ın mevzun bacaklı, cici genç kızlarla yaşadığı maceralara dair küçük bir hikâye yazmıştım. Gazeteye yolladım. Ertesi sabah neşredildi. Fakat bu hikâye yüzünden başıma gelenleri bir ben bir de Allah bilir. Postacı henüz hikâyenin parasını getirmemişti, ki telefon acı acı çaldı. Ben bir köşede oturmuş, okuyordum. Aldırmadım. Karım kalktı, gidip telefonu açtı. Sonra bana dönerek:

— Hanımın biri seni istiyor! dedi. Çatık kaşlarından, evdeki havanın bozulmağa yüz tuttuğunu derhal sezdim. Altın almağa karar verdim.

— Buyrun!

— Alo, «Güzel bacaklı kızlar» adlı hikâyenizi okudum. Benim bacaklarım da çok güzel ve çok muntazam...

— İyi, ama bana ne? Gidin bacaklarımızı nişanınıza, kocanıza veya sevgilinize gösterin!

— Olur şey değil böyle güzel hikâyeler yazan bir insan, bu derece aksi olur mu hiç?

Çatı diye telefonu kapadım. Karım pencerenin yanında durmuş, güya sokağı seyrediyordu. Fakat ben hem gözlerinin hem de kulağının bende olduğunu hissediyordum. Tam yerime oturmuşum, ki telefon tekrar çaldı. Bu sefer karımdan önce davrandım.

— / , hikâyenizi okudum. Aman ne güz şey öyle. Benim bacaklarıma / bir şeyler yazsanız olmaz mı? E / imkiler de hakikaten güzeldir.

— Hay hay. Fotoğrafını çektirip yollayın.

Telefonu hızla kapadım. Fakat kapamamla çalmasa bir oldu. Telefonda ki ses biraz önceki sesin aynıydı.

— Demincek muhaveremizi kes-tiğer. Resim hangi boyda olsun ve ne pozda?

Telefonu kapadım. Ondan sonra bir saat içinde tam on defa telefon çaldı. Artık zahmet edip açmıyordum bi-

le. Varsın çılsın ne olacak. Vız gelirdi bana, fakat, karım böyle düşünmüyordu tabii. En sonunda kendine hâkim olamıyarak kalktı, açtı ve,

— Burası barut imalâthanesi! diye avaz avaz bağırdı.

Ve bu suretle biraz olsun içini hafifletmiş oldu. Fakat bu vaziyet karışında evde duramıyacağını, şayet kalırsa aramızda adamakıllı bir kavga çıkacağını anlamış olmalıydı ki mantosunu, şapkasını kaptığı gibi sogağa fırladı. Ardından kapıyı hızla çarpmayı da ihmal etmedi tabii.

O evden ayrılalı henüz on dakika olmamıştı, ki yine telefonun tiz sesi ile yerimden sıçradım. Gittim, açtım.

— Buyrun!

— Affedersiniz bu gün ikidir sizi rahatsız ediyorum ama, bu kadar güzel hikâyeler yazan bir insanın öyle buz gibi soğuk, aksi bir kimse olabileceğine aklım yatmadı. Hikâyenizi pek beğendim. Acaba neden böyle bir mevzu seçtiniz? Ne de olsa genç kızlar böyle hikâyeleri okuyunca...

— Rica ederim hanımefendi kısa kesiniz. Şu bir saat içinde bana binlerce kızcağız telefon etti. Ne yapmamı istiyorsunuz?

— Evet sizden bir şey rica edeceğim. Bu hikâyeyi yazmak için benim bacaklarımdan ilham aldığınızı her tarafta kat'iyetle söyleyiniz. Bu suretle sık sık gözü başkalarının bacaklarında olan nişanlının aklı başına gelir de hiç olmazsa...

Çat diye telefonu kapadım. Böyle saçma şey de olur mu hiç? İster misin, nişanlısı boksör filânmış ta başım derde girmiş...

Çalışmaya devam ettim. Fakat bu gün işler pek ağır gidiyordu. Telefonun zili beni hem işimden alıyorduyordu çıkar...

hem de bu tehlikeli mevzua lüzumundan fazla alâka göstermeme sebep oluyor, Karar verdim. Bundan sonraki konuşmaları kısa kesmiyecektim. İşim biraz geri kalsa ne olacak! Dinliyen de yoktu. Birden yine telefon çalmağa başladı. Koştum açtım.

— Alo, size bu sabah telefon ettiğim vakit niçin hemencecik kapayıverdiniz. İnsan hem bu kadar güzel hikâyeler yazsın, hem de aksi olsun olur mu hiç? Hikâyenizi tekrar tekrar okudum. Cidden çok güzel.

— Affedersiniz. Sizi belki gücendirdim ama insan işte her zaman istediği gibi serbest konuşmuyor. Ne yaparsınız!

— Ya yalnız değildiniz demek? Yanınızda herhalde karınız veya nişanlınız vardı? Evli misiniz?

— Bunun ne ehemmiyeti var yavrum. Eğer senin hakikaten güzel bacakların varsa yüzde yüz senden hoşlanacağım. İster evli, ister nişanlı olayım.

— Ya demek bacaklarınız sizi alâkadar ediyor öyle mi?

— Evet güzelim. Beni güzel olan herşey alâkadar eder.

— Söylemesi kolay. Fakat sırası gelince...

— Sana ispat ederim şekerim. Seni nerede ve ne zaman görebilirim?

Birdenbire telefonda ki ses değişti ve telefonun öbür ucundan karım avaz avaz bağırmağa başladı,

— Nerde ve ne zaman mı? Derhal şimdi. Evde. Seninle benim yerime konuşan arkadaşımı da şahit olarak beraber getireceğim, alçak, hayasız...

Evde kopan kasırgayı yatıştırınca-ya kadar akla kararı seçtim.

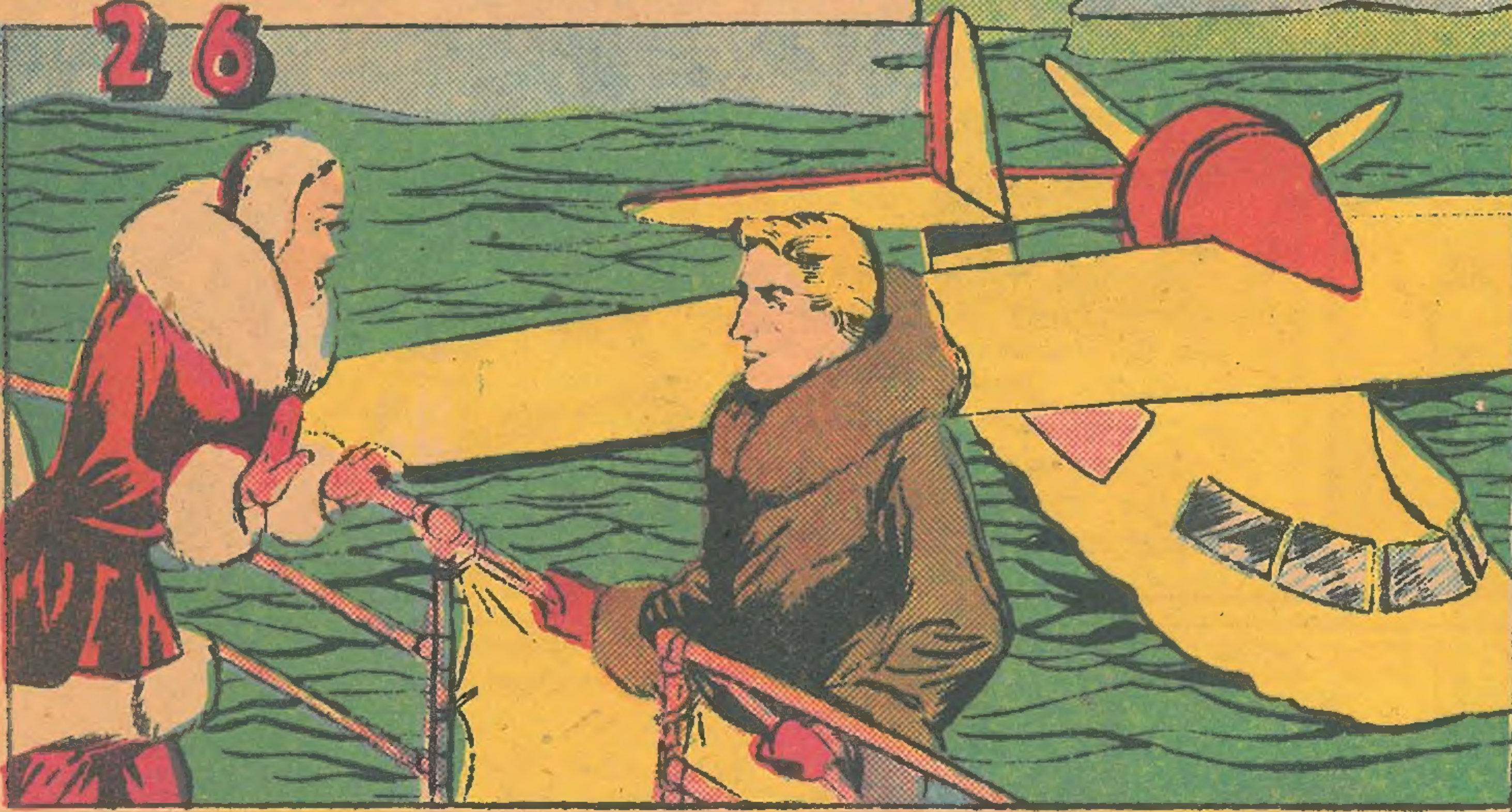
Onun için sevgili okuyucularımla, beni telefonla aramaya kalkmayın. Yok eğer telefon edecek olursanız yalnız sabahları on ile on bir arasında edün. Çünkü o saatlerde karım alış verişe çıkar...

GİZLİ VAZİFE !..

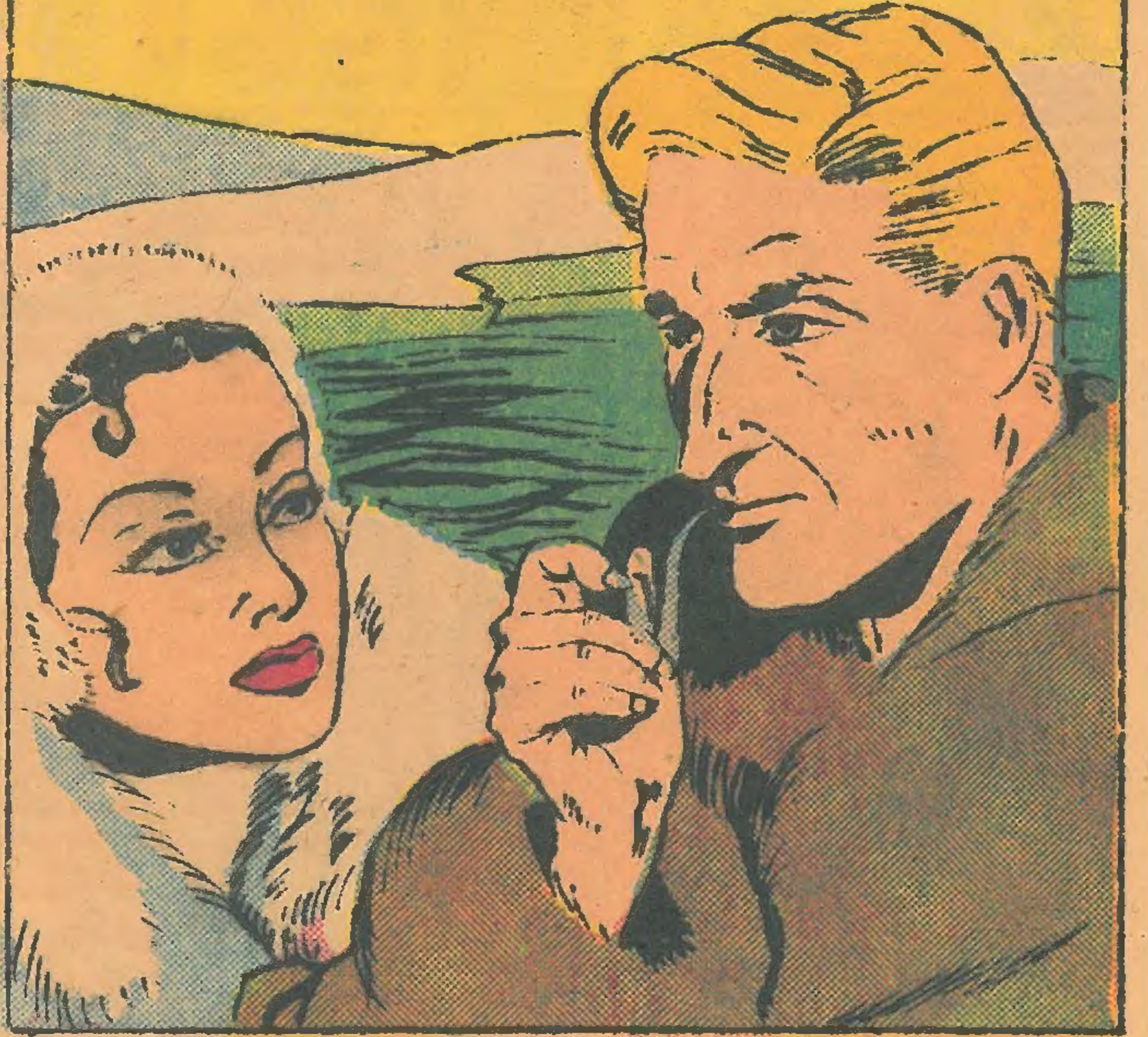
MANDRAKE ELMAS ÜLKESİ

26

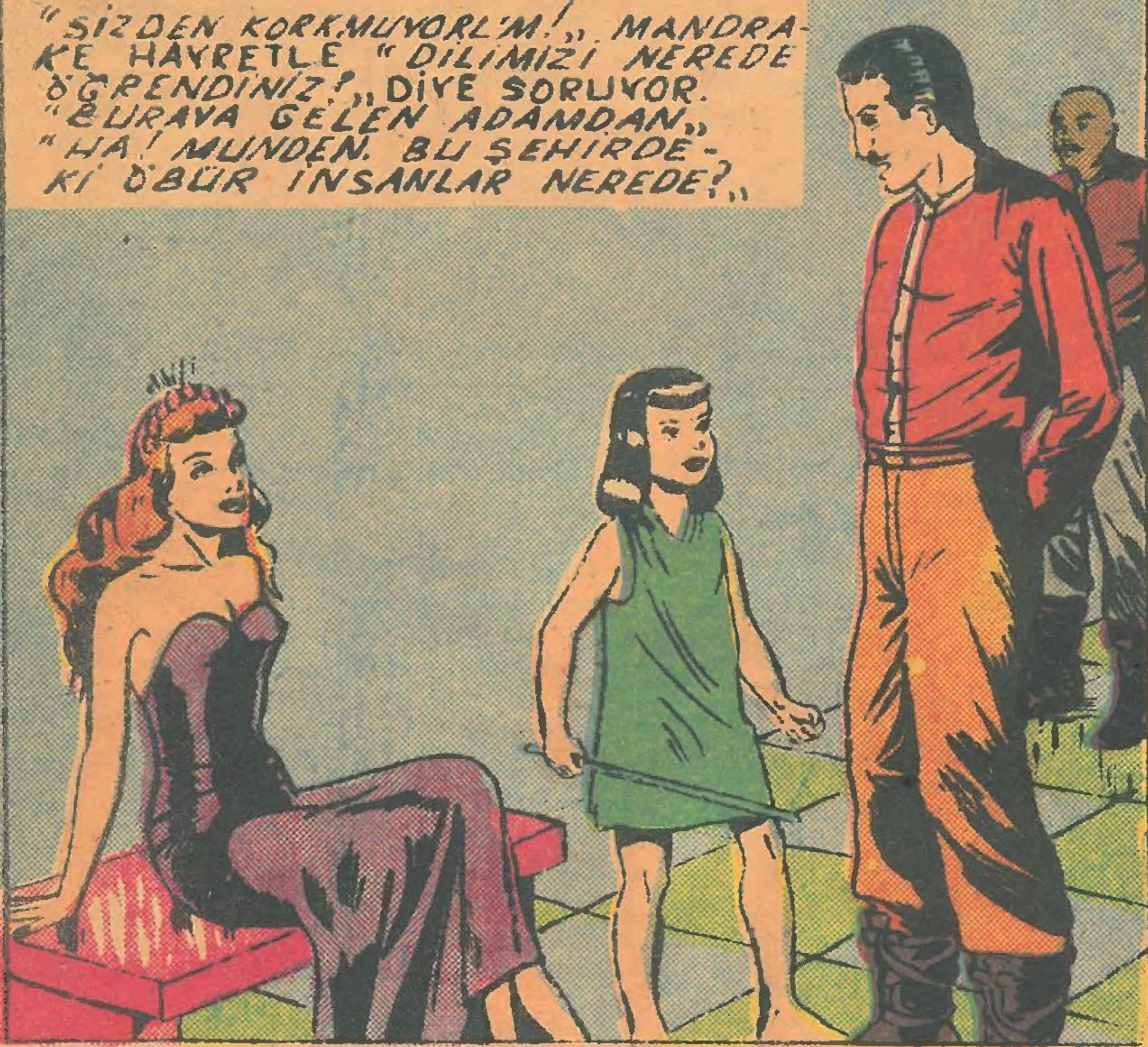

BU SIRADA ARGOS DAKİLER ENİŞELENMEKTEDİRLER. NARDA MANDRAKE İLE APTULLAHTAN BİR HABER VARMIZ, DİYE SORUYOR. "MAALESEF, NARDA. SAATLERCE UÇTUM AMA İZLERİNE RASLAYAMADIM."

"AMA ONLAR KENDİLERİNİ KORUMASINI BİLİRLER. BEN DE ARAMAYA DEVAM EDECEĞİM."

"SİZDEN KORKMUYORUM!", MANDRAKE HAYRETLE "DİLİMİZİ NEREDE GÖRENDİNİZ?", DİYE SORUYOR. "BURAYA GELEN ADAMDAN, HA! MÜNDEN. BU ŞEHİRDEKİ ÖBÜR İNSANLAR NEREDE?"

KIZ: ACI ACI "YOK!", DİYOR. "BİR ZAMANLAR BU ŞEHİRDE MESUT VE ŞENMİŞ. İNSANLAR, ÇALIŞKAN VE KUVVETLİYMİŞ. ASIRLAR BOYLUNCA AZALMIŞLAR. BEN BİLDİM BİLELİ KOCA ŞEHİRDE BİR KAC YÜZ İNSAN VARDI."

"AMA GENE DE MES'UTTUK. BÜYÜK ISIĞIMIZ VE ORMANLARIMIZDA DOLAŞAN BÜYÜK HAYVANLAR BİZİ BUZ ÜLKELERİNDE OTURANLARDAN KORUYORDU. SONRA O GELDİ."

90

"SİNDİ SADECE KARDESİMLE BEN KALDIK. O HERKEZİ ÖLDÜRDÜ." "KİM?" KIZ: "AR-KADASINIZ MÜNDEN!" DİYE CEVAP VERİYOR. "MÜNDENMİ? NASIL?"

GÖK SÜVARI

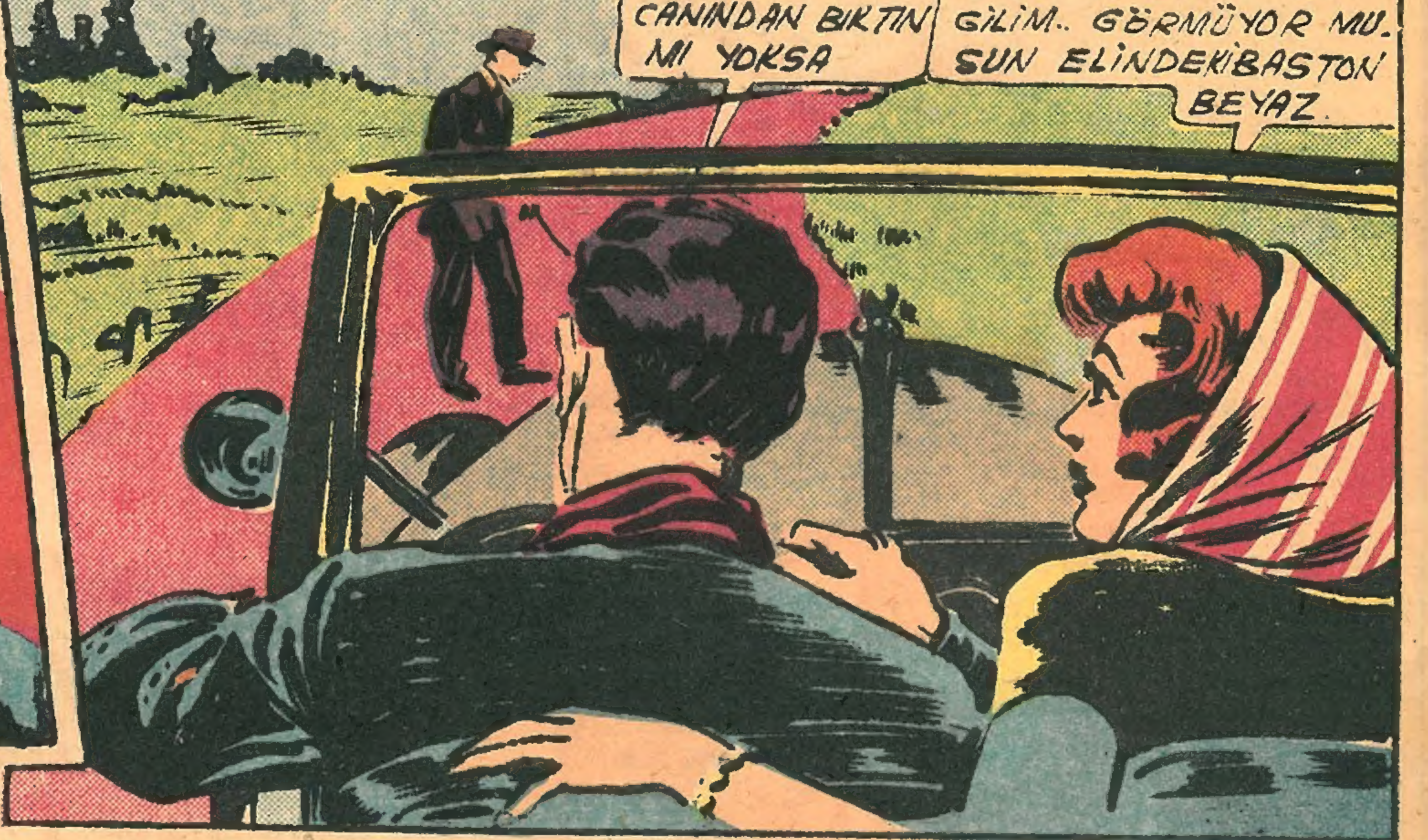
BİR AN GÖZ GÖZE GELDİLER. ÜBALDO KIZARDI. BAŞINI ÖNÜNE EĞDİ.

BİR SIRRIM OLDU. BU İÇİN BENİ AFFETMİYOR. OH ALLAHMI BİR SONU GELSE BU HİKÂ YENİN..

20/1

BU HADİSEYİ GABUK UNUTTULAR. MES'UT GÜNLER YENİDEN BAŞLADI. GEZMEĞE BAŞLADILAR.

HEY DELİKANLI CANINDAN BIRTIN MI YOKSA

GÖZLERİ SAKAT SEVGİLİM. GÖRMÜYÖR MU. SUN ELİNDEN BASTON BEYAZ.

ÜBALDO OTOMOBİLDEN İNDİ. KÖRE DOĞRU AFFEDERSİNİZ.. GİTTİ GÖRMEYİŞİNİZİ FARKET. MEMİŞTİM. BİR ŞEYE İH. TIYACINIZ VARMI?

KÖR HAYIR İŞARETİ YAPTI. ÜBALDO CEBİNDEN ÇIKARDIĞI YÜZ KURONLUK BİR BANKNOTU ALIN ŞUNU.. YOLU RAHAT RAHAT GEÇİN.. BEN SİZDEN SONRA YOLUMA DEVAM EDERİM.

BİR GÖL KİMSİNE VAR. DILAR.

BİR BALIK BİLE TUTA. MADIK. NE ŞANS DEĞİL Mİ?

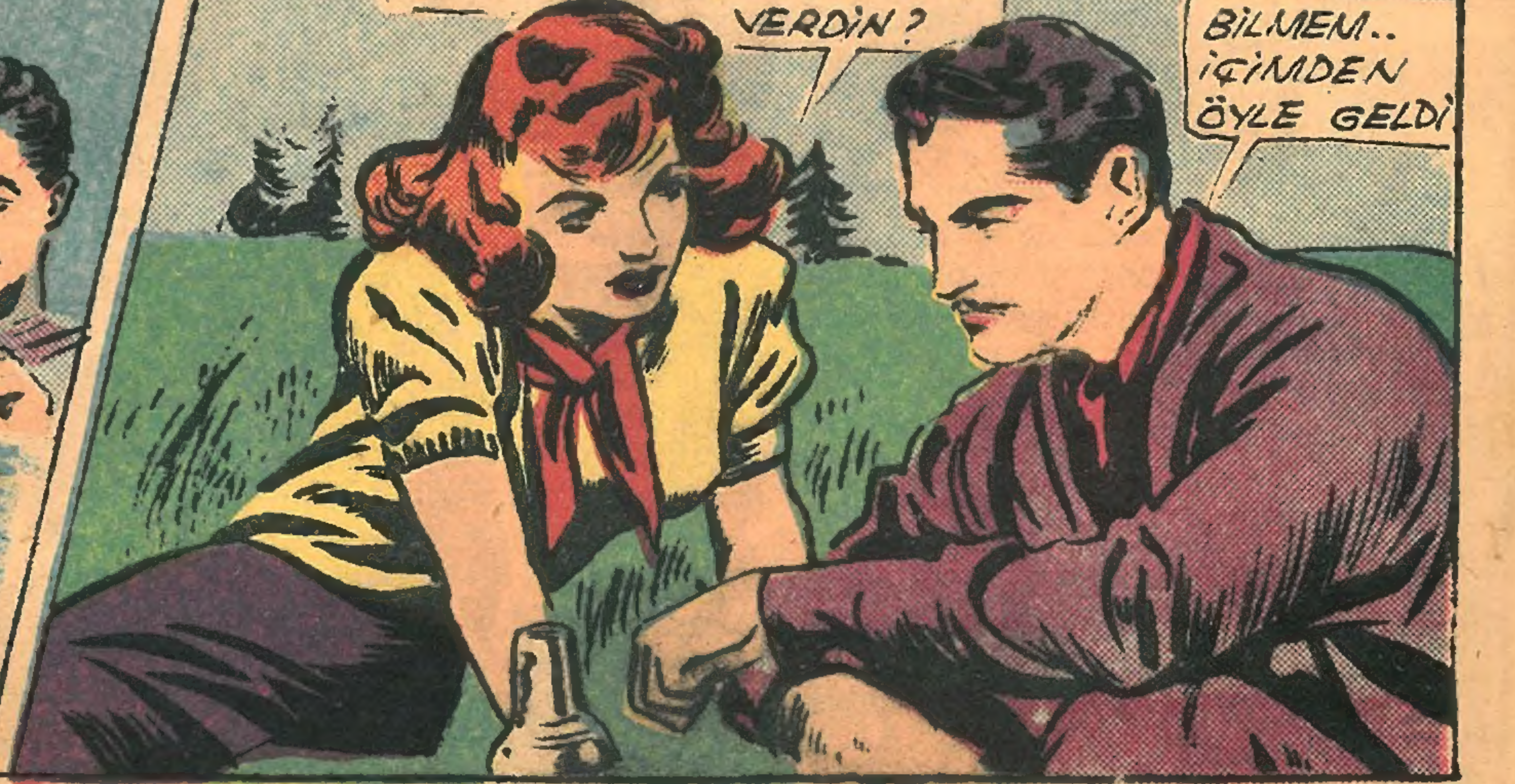
OLTAYI İLE Rİ FIRLATMI. YORSUN DA ONDAN.. VER BA NA

ÜBALDO OLTAYI FIRLATMAK İÇİN HIZ ALDI. KENDİNİ TUTAMADI. SUYA YUVARLANDI.

AMAN ÜB.. FAZLA FIRLATTIN. YOKSA KENDİN Mİ TUTMAGA NİYET ETTİN?

ÜBALDONUN ELBİSELERİNİ KURUTTUKTAN SONRA.. ÜB SANA BİR ŞEY SORACA. GİM. NEDEN O KÖRE PARA VERDİN?

BİLMEM.. İÇİMDEN ÖYLE GELDİ

GÖL KENARI ÇOK SAKİN VE GÜZELDİ.
İKİ NİŞANLI YİNE HERŞEYİ UNUTTULAR.
DERİN BAHİSTEN, AŞKLARINDAN DEM VURDULAR

BENİ SEVİYOR MU- ÇOK, HEM DE PEK
SUN ORORA? ÇOK.. YA SEN UB.

ELİNİ KALBİMİN ÜSTÜNE KOY.
KALBİMİN HER VURUŞU BİR
"EVET" TİR. ÖLÜNCEYE KA-
DAR BU BÖYLE DEVAM
EDECEK..

SESSİZ DURMAK VE
SEVGİLİNİN YAKINLIĞINI
HİSSETMEK NE TATLI
ŞEYDİR.

90/2

SULARIN ŞIRILTISI NİNNİ TESİRİ
YAPTI. UBALDO UYUDU. İŞTE
BU SİRADA KISA BİR RÜYA GÖRDÜ

UBALDO BEN KIZ
KARDEŞİNİM..

ARAMIZDA-
Kİ SİR SANA
AĞIR GELİYOR
DEĞİL Mİ ?
FAKAT SEN BU
SİRRI SÖYLİYEMEZ-
SİN.. ÇÜNKÜ BU FE-
LÂKETİN SEBEBİ
SENSİN..
OĞLUMUN
KADERİ
SENİN
ELİNDE

ARKASI
VAR

Sırat Köprüsü

Yazan: KEMALETTİN TUĞCU
Aşk ve Macera Romanı: 1

Kalın, sağır, küf kokulu dört duvar arasına sıkışmış yazıhanede bir boğaz tokluğuna çalışmak benim gibi bir genç kız için bir nimet değildir. Fakat orta mektepte bulunan kardeşim, kira evimiz beni buna mecbur etmişti.

İnsanın işinden çok yüzüne bakan patronlar aylığının bir, iki mislini vermeğe hazırdılar. Fakat ben alını açık ve aile namusunu tanıyan bir kız olduğum için hiçbir zaman bu sırtışık tekliflere yanaşmadım.

Bütün yazı işlerini çekip çevirdiğim Kadri bey hasis, aynı zamanda kadın düşmanı bir erkekti. Yaşı elliye vardığı halde evlenmemişti. Yanında bulduğum iki yıl içinde bir kere bile bana başka bir gözle bakmamıştı. Onun bu kadından nefretinin nereden geldiğini bilmiyorum.

Kadri bey hesapsız para kazandığı halde, gündüzleri bir çay ve bir simitle karın doyurduğumu, yaz kış aynı elbise ile gezdiğimi, iskarpinlerimin çarpıldığını biliyor, fakat kırk beş lira aylığıma on para zammetmiyordu.

Kırk beş lira aylık gülünç bir paraydı. Fakat bunun otuz lirası babamdan kalan tekaüt aylığına katılınca yarı aç, yarı tok geçinebiliyorduk.

Yazıhanede bütün işler beni beklerdi. Mektupların yazılması, faturaların çıkması, günlük ve aylık hesapların tanzimi hep benim üstümdeydi. Zaten Mollabey eline bir kalem bile almaz, mektuplarına bile mühür basardı.

Yazıhaneye gelen giden çoktu. Orada hep büyük paraların, büyük sipariş ve ciroların hesabı görülür ve dedikodusu yapılırdı.

Bir gün, bir öğle üzeri kırmızı yüzlü, geniş omuzlu elli beş-altmış yaşlarında, çok pahalı kumaşlardan elbise yaptırmış, altın kravat iğneli, parmakları altın yüzüklü, bastonun başında bile kocaman bir altın topuz bulunan bir erkek yazıhaneye gelmiş ve Kadri beyin yanında bana şunları ormuştı:

- Adınız nedir?
- Emel Kutman.
- Kaç yaşındasınız?
- On dekiz.
- Kimleriniz var?
- Orta okulda bir erkek kardeşim, bir de annem var.
- Başka kimseniz yok mu?
- Uzak akrabamız var, fakat Anadolunun muhtelif şehirlerindedir.

— Size büyük bir maaş veriliyorsa Anadolu'da bir şehre gider misiniz?

Kadri beyin yüzüne baktım. O sırtarak:

— Böyle parlak bir kismete mâni olmak istemem, dedi. Ben çok az para veriyorum. Benim huyum böyledir. Arttıracağım da yok. Sizin çok iyi çalıştığınızı gören bu Mollabeyefendi pek zengindir. Çok geniş iş tutmuşlardır.

Biraz düşündükten sonra:

— Ben burada şerefimi muhafaza ediyor, evimin geçimine yardım da bulunduğum için kanaat ediyorum, dedim. Her şeyden önce gitmiş yerim neresi olduğunu, nasıl bir iş göreceğimi bilmeliyim.

— Adana civarında büyük topraklarım var, dedi. Bir aile içinde oturacak size verilen hesaplara bakacaksınız. Kardeşinizi bir yatılı mektebe yazdırmanız ve annenizi de yanınıza almanız mümkün.

— Alacağım maaş bunları temin eder mi?

Mollabeyefendi:

— Size beş yüz lira aylık verilecek, dedi. İkametgâh bizden. Yola çıkmadan önce bir maaş peşin vererek hazırlanmanızı kolaylarız. Bana iyi bir memur lâzım. Sizin böyle olduğunuzu ve namuslu bir insan olduğunuzu söylediler. İşinize gelirse Kadri beye söyleyiniz.

mazsa yatılı veririz. Ayrılık güç amma bu istikbal meselesi.

Ertesi gün Kadri beye kararımı söyledim. Memnun göründü ve hemen telefona sarılarak haberi verdi. O gün çalışmadım. Beş yüz liranı alınca eve koştum. Annemle birlikte karşıya çıktık. Pardesü, iskarpin, çanta, elbise gibi ne lâzım sa aldık. Gelin gidiyormuş gibi donanmıştım. Sabaha kadar uyumayıp elbisemi diktim. Aldığım bavullardan birisini çamaşır ve dikiyecek kumaşlarla doldurdum. Evimizin içinde hemen ferah bir hava esmişti. Her maaşı aldıkça neler yapacağımızı konuşuyorduk. Salı

vardı. Buna rağmen memnundum.

Tren yolculuğum çok rahat geçti. Yerim iki vagonun birisinde ve birinci sınıf bir yataklıydı. Böyle vagonlarda seyahati bilmediğim için sağımda ve solumda bulunan yolcularla karşılaşmamak için yerimden ayrılmadım.

Molla beyi bir daha görmemiştim. Bana beni Adanada bekliyeceklerini söylemişti. Tanımadığım insanlara kendimi nasıl tanıtacağımı bilemiyordum. Belki memura haber verilmiştir diye kendisine müracaat ettim. Bana kısaca:

— Hiçbir endişeniz olmasın Hanımefendi, dedi.

"Hanımefendi, şu mektubu lütfen alınız. Çok iyi saklayınız ve Adnan Beyden başka kimseye vermeyiniz!"

Mollabeyefendi denilen adam: Fakat kırk sekiz saatte fazla bekliyorum. Çarşamba günü hareket etmeniz lâzım. Bugün cumartesi. Kadri beye ilk maaşınızı bırakacağım. Kabul ederseniz alır ve bana bildirirsiniz.

Yüzlerce ihtiyaç, borçlar, kardeşimin perişanlığı bütün pazar beni ve annemi düşündürmüştü. Bu parlak teklif bütün çektiğimiz sıkıntının Cenabıhak tarafından gönderilmiş bir mükâfatı gibiydi. Böyle bir nimeti tepmek mümkün müydü?

Genç öğretmenler تنها köylere kadar gidiyor, memur kızlar bir asker gibi memleketin en uzak köşelerinde vazife alıyorlardı. Bir aile için de oturacak olduktan sonra niçin reddedecektim.

Karar uzun sürmedi. Annem:

— Sen yerleşirsin, beni de aldırırısın, dedi. Orada orta okul varsa sa kardeşinin naklini yaptırırız. Ol-

günü Kadri beyle alâkam kesilmişti. Bana trenin hareket saatini bildirdiler ve bir yataklı vagon bileti verdiler.

— 2 —

Bu ilk gurbetimin oluyordu. Ömrümde yataklı vagona binmemiştim. Gözlerimi siliyor ve etrafıma bakıyordum. Yataklı vagon memurlarından birisi geldi ve:

— Beyefendi hususî surette direktif verdiler. Her emrinize hazırım sayın Bayan. Yemek ve kahvaltılarınızı kompartimanınıza getireceğim efendim dedi.

Devlet Demiryollarına bağlı bir yataklı vagon memurunun bu hareketi bana Molla beyin son derece nüfuslu ve bahşisi de bol bir zengin olduğunu bir daha anlattı. İçimde, sebebini bilmediğim, acemilikten daha başka, bir huzursuzluk

Yemeklerime kadar düşünen adam benim istasyonda nasıl bir müşkülâtla karşılaşacağımı da bildirdi.

Hakikaten de böyle oldu. Tren durur durmaz çok iyi giyinmiş, genç bir erkek vagona girdi. Memurla ayak üstü konuştuktan sonra bana başıyla selâm verdi ve:

— Buyurunuz Hanımefendi dedi.

Pek yakın bir yerde bulunan gayet geniş bir otomobile bindik. Beni götüren genç şoförün yanına oturdu. Nereye gidileceğini söylemedi. Her şey önceden düşünüldüğü konuşulmuştu.

Şehre gideceğimizi hesaplarken otomobilin güzel bir şoseyi takip ederek dağlara doğru hızla ilerlemekte olduğunu gördüm. Şoförle kılavuzum bir tek kelime bile konuşmuyorlardı.

(Arkası var)

MAJESTE SİZE FENA BİR HA-
BER VERECEĞİM.

TACIMA AİT Mİ?

28

HAYIR MAJESTE.. KRALİÇAYA DAIR
BURAYA GELMİŞ OLAN BİR YA-
BANCI KAPTANI SEVİYOR. ON-
LARI KORİDORDA GÖRDÜM.

NE VAZİYETTE?

KRALİÇAYI
ÖPERKEN

SÖYLEBİKLE.
RİNE İNANMIYORUM

ADALAR KRALİÇESİ

MAJESTE BU GECE BULUŞMAK
ÜZERE SÖZ VERDİLER. SAAT ONDA
PARKTA OLACAKLAR

YALAN SÖYLÜYORSUN..

MADENKİ İNANMIYORSUNUZ, NE DİYE
GİDİP GÖZLERİNİZLE GÖRMEK İSTE-
MIYORSUNUZ? EĞER YALANSA BENİ
CEZALANDIRABİLİRSİNİZ.

PEKİ.. BU GECE GELECEĞİM.
SEN DE BULUNACAKSIN.. YALAN
İŞE HÂLİN DUMAN OLUR.

İŞLER YOLUNDA GİDİYOR. BU
SIRADA AĞACIN BİRİNE BİR
ADAM GİZLERİM. O DA HE-
RİFİ TEMİZLER, OLUR BİTER.

YALNIZ İKİ ŞEYİ ANLIYAMADIM. NA-
SIL OLDUDA KRAL BİRDENSİRE BU
KADAR DÜZELDİ. VE NASIL OLDU
DA KARISININ İHANETİNİ DUYDUĞU
HALDE KIZMADI.

BU GECE SAAT ONDA ATMACA
REİSLE MEYHANEDE BULUŞACA.
GİMİZİ UNUTMAYIN FAKAT.. RE.
MAJESTE İSİN O SAATTE
BAŞKA İŞLERİ
YARMIŞ..

O ALÇAĞIN SÖZLERİNE İNANI-
YOR MUSUNUZ? ALLAH AŞKINA
GÖZLERİNİZİ AÇIN.. BİR TUZAĞI
DÜŞMEK ÜZERESİNİZ..

SENİN YALAN SÖYLEMEDİĞİNİ
NE MÂLUM. PARKA GİDECEĞİM.

EYET.. SEN
DE BİRABER
BULUNACAKSIN
BU SÜRETLİ DOST.
LARIMI DÜŞMANLA-
RIMDAN AYIRMIŞ
OLACAĞIM.

GECE SAAT ON-
DA PARKTA..

BUNA KATİ OLARAK KARAR
VERDİNİZ Mİ? SAHİ Mİ
SÖYLÜYORSUNUZ?

ALLAHIM!.. KALBİM NASIL ÇAR-
PIYOR. ACABA
GELECEK Mİ, GEL-
MİYECEK Mİ?

ARKASI VAR

ZİRTAPOZ

Yazan: M. YAMAN

Tekaüt olup ikramiyeciğini al-
linca, Aksarayda, durağın ile-
risindeki köşebaşında bir dük-
kân açmıştı. Mevsimine göre, elma,
armut, portakal, kutu inciri, muz
satıyor, geçinip gidiyordu.

Halil efendi kendi halinde, ses-
siz bir adamdı. Yalnız müşteri gel-
diği zaman pek telaşlanır, eli ayağı
titrer, tartıklarını elinden düşü-
rür, sonradan manav olmanın ku-
surunu gösterirdi.

Bir akşam karanlığında, dükkân-
cağını kapamağa hazırlanırken
kılık kıyafetinden paralı olduğu
anlaşılan ellilik bir zat gelip armut
istedi.

Halil efendi bermutat birkaç ar-
mudu yere serdi, dirhem düşürdü,
bin güçlülle bozuk para bulup
müşteriye saydı. Fakat armut kâğı-
dını verirken yine eli titredi ve
kâğıt elinden fırladı.

Onun bütün bu hallerine dikkat
eden müşteri:

— Zırtapoz, dedi.

Yeni bir kese kâğıdına yeni ar-
mutlar tartıp müşteriye veren Ha-
lil Efendi yalnız kalınca durumsa-
dı:

— Bana zırtapoz dedi, diye söy-
lendi. Terbiyesiz herif. Müşteri ol-
masaydı ben ağzının payını verir-
dim.

Fena halde canı sıkılmıştı. Bu

yaşta hakarete uğramak pek gücü-
ne gitmişti. Fakat sonra, birdenbi-
re söylendi:

— Zırtapoz ne demek?

Düşündü, düşündü bir türlü bu-
lamadı. Acaba farsça bir tabir mi?
Yoksa Rumcadan, İtalyancadan mı
alınmış?

Bu kelimenin emsalini aradı.
Dükkânı kapayıp evin yolunu tut-
tuğu sırada hep söyleniyordu:

— Zırtapoz, Zırtapoz. Buna ben-
zer hangi kelime var? Tahtaboz,
Meyvahoş...

Nafile, gittikçe aklı karışıyor,
kafasının içi arap saçına dönüyor-
du. Eve varır varmaz önce oğluna
sordu:

— Kerim, Zırtapoz ne demek-
tir, biliyor musun?

— Ne demekmiş?

— Oğlum ben sana soruyorum.

— Ne bileyim, bilmem ki. Lü-
gate bakalım.

Evde mevcut lûgatler sadre şifa
vermedi. Komşulara kadar soruldu.
Kimse bilmiyor. Halil efendi me-
raklı bir adamdı. Bütün gece uyu-
madı. Sabahın erken bir saatinde
eski kalem arkadaşlarından Rem-
zinin evine damladı:

— Zırtapozun mânası nedir?

— Zırtapoz mu? Yahu sen ka-
çurdın mı? Bunun için mi geldin
buraya?

— Darılma birader. Halden an-
larsın. Merak ettim işte. Gece gö-
zümde uyku girmede. Sen, kafalı ge-
çinenlerdensin. Arapçan, Farsçan
kuvvetlidir. Az buçuk Fransızca
da bilirsin.

— İyi ama ben de bilmiyorum
bu ne demek. Sen nereden duy-
dun?

Halil efendi isin aslını nasıl söy-
lesin? Önüne baktı ve:

— Birden aklıma geldi, dedi.
Bilirsin benim böyle bir huyum
vardır. Bir şeyin üstüne düştüm mü
düşerim. Bir türlü içim rahat et-
mez. Allah seni inandırсын aklım
başında yok.

— Ah iki gözüüm, bilsem söyle-
mez miyim?

Halil efendi perişan bir halde
ayrıldı. Dükkânını açtı. O gün alış
verişten hayır yoktu. Zihnen meş-
guldü. Bir iki müşteriye de:

— Beyefendi birader, affedersi-

niz Zırtapoz kelimesinin mânası
nedir? dedi.

— Ne yapacaksınız?

— Öyle aklıma geldi. Merak et-
tim de.

— Vallahi ben de bilmiyorum.

Fakat evdekiler de, kendisine
sorulan müşteriler de, Remzi efen-
di de arıyordu. Sayısı yirmiye ge-
çen insan «Zırtapoz, Zırtapoz» diye
söyleniyor, yakınlarına soruyorlar-
dı.

Bir gün Remzi efendi Halil efen-
dinin evine damladı:

— Müjde birader, dedi. Birisi
varmış, argoya pek meraklıymış.
Bilmediği de yokmuş. Hem de bi-
zim mahallede. Kalk gidelim ona.
Kapıdan sorarız. Merak bu.

Halil efendi eski kalem arkada-
şının koluna girdi. Tarif edilen eve
vardılar. Kapiyı çaldılar. Hizmet-

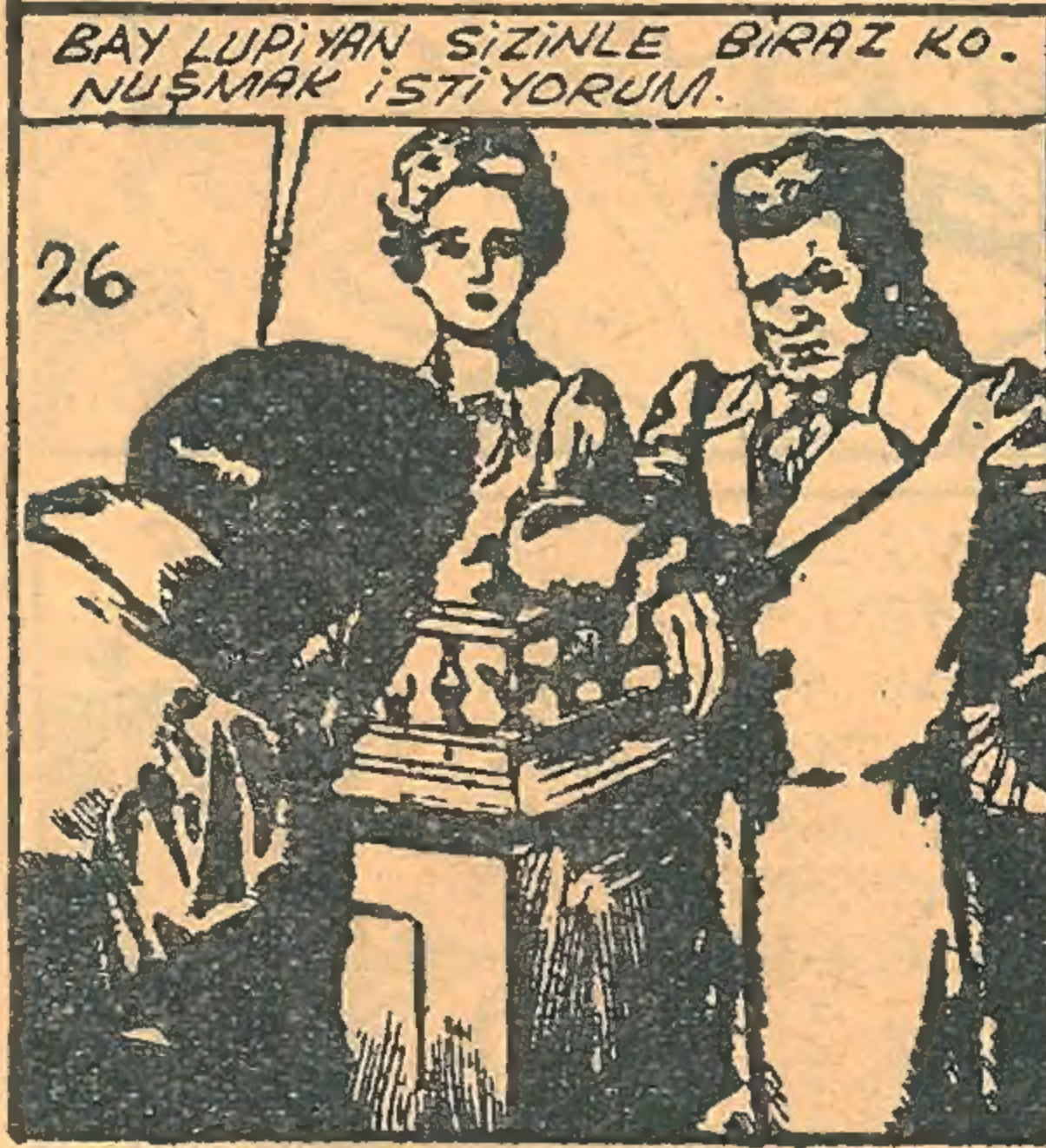

çiye, Beyefendiye bir şey soracak-
larını bildirdiler.

Kapiya pijamalı birisi çıktı. Ha-
lil efendi bu adamı görür görmez
tanıdı. Çünkü kendisinden armut
alan adamın ta kendisiydi.

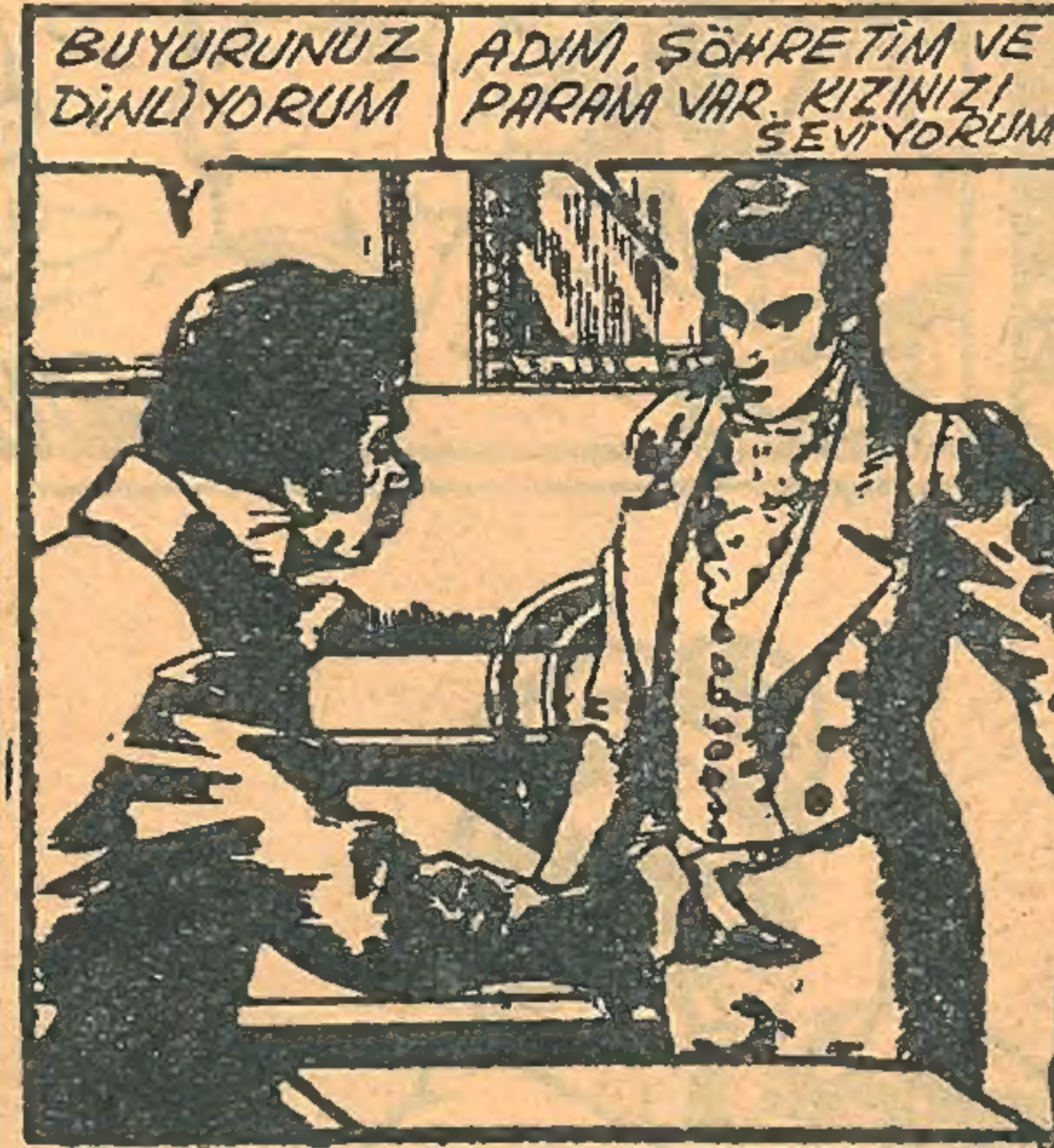
(Devamı 14. sayfada)

MONTE KRISTO'NUN ESRAFI

BAY LUPİYAN SİZİNLE BİRAZ KO-
NUŞMAK İSTİYORDUM.

26

BUYURUNUZ ADIM, ŞÖHRETİM VE
DİNLIYORUM PARANA VAR. KIZINIZI
SEVİYORDUM

BU EVLENME TEKLİFİ Mİ? BENİ DAMATLIĞA KABUL
EDECEĞİNİZİ UMARIM.

DÜŞÜNMEME MÜSAR. HAY HAY. YİNE
DE EDİNİZ. GELİRİM.

İZABELLE EVLEN MEK Mİ İSTİYOR? ZENGİN.. MARKI..
YAĞLI BİR DAMAT. KACIRMIYALIM.

BİR AKŞAM SEN NEHİR KİYISINDA

BİZİM KÖYLÜ.. NE YAPIYORSUN
BURADA..

AA.. ÖLMÜŞ...

NEHİR KENARINDA BULDUM.
ÖLDÜRÜLMÜŞTÜ.

YANINDA BİR KÂĞIT BUL-
DUM. ÜSTÜNDE BİR
NUMARA YAZIYORDU.

JERVE SOTAR BUGÜN
HERHALDE GELİR
DEĞİL Mİ?

YİNE GAZİNO'DA
ARKASI VAR

90

KORSANLAR KRALI

No:60

İKİ GEMİNİN BORDA BORDAYA YANAŞMASI ÇOK SİDDETLİ OLDU. BOĞUŞMA DA ZATEN HEMEN BAŞLADI

İKİ GEMİ GÜVERTESİNDE BÜYÜK VE KANLI BİR MEYDAN MUHAREBESİ BAŞLADI.

VE ENİNDE SONUNDA TABİİ İNGİLİZLER MAĞLUP OLDU. SEMİ KOMUTANI SİLÂHINI KORMO. RANA TESLİMİ ETTİ.

İNGİLİZ GEMİSİNDEKİ KAR GAŞALIK HENÜZ SON BULMAMIŞTI. TAYFALARDAN BİR KAYIKLARLA KAÇMAK İSTİYORLARDI.

BU SIRADA KUVVETLİ BİR DALGA BİR İNGİLİZ TAYFASINI DENİZE SÜRÜKLEDİ.

İNGİLİZ ESİRLERİ BİR YANDAN GÜVERTEDE SİRALANIRKEN KORMODORAN DA İNGİLİZ KAPTANIN CANTILMENKE ELİNİ SIKTI.

KORSANLAR KRALI BU SIRADA İNGİLİZ TAYFANIN DENİZE DÜŞTÜĞÜ HABERİNİ ALDI. BİR AN DÜŞÜNMEYEN SUYA ATLADI. TAM BU SIRADA BİR KILG BALIĞI.

ZIRTAPOZ

(13. sayfadan devam)

Zavallı göz goze gelmege korkar, saklanırken Remzi efendi konuştu:

— Beyefendi, bu semtiyiz. Sizin âlim, fâdil bir zat olduğunuzu söylediler. Biz Zırtapoz kelimesinin mânasını merak ettik. Lütfe eder misiniz?

Pijamalı adam bir hayli düşündükten sonra:

— Vallahi hemen size cevap veremeyeceğim, dedi. Çünkü ben de tam mânasını bilemiyorum. Fakat bazı insanlar vardır ki gayri ihtiyarî insana böyle kelimeleri sarfetirirler. Kılıksız birini görür hırpani, yüzü gözü, elbisesi kirli bir insana raslar pasaklı deriz. İşte bunlar gibi, siz de zırtapozun kime denebileceğini öğrenmek isterseniz, tramvay durağından bu tarafa doğru gelirken küşebaşındaki yaşlı manava dikkat ediniz. Zırtapoz diye işte öylesine derler.

İNTİKAM PERİSİ

(4. sayfadan devam)

menin sevincinden başka her şeyi unutarak iki elini birden uzattı ve: — «Körn!» diye bağırdı.

Genç adam onun ellerini ellerinin içine aldı, fakat sonra gene hemen bıraktı. Kıza hasretle bakan gözlerinde onun sevincine mukabele eden bir sevinç yoktu. Gayet resmî bir tavırla:

— «Sizi rahatsız ettiğim için af buyurun, Mis Moris» dedi. «Ama bu küstahlığımı mazur gösterecek bir sebep yok. Sizi mahsus arayıp buldum. Fakat bundaki maksadım size çok mühim bazı şeyler söylemek, bazı haberler vermektir. Sizinle hususî olarak konuşabilir miyim?»

Kızın gözlerindeki ışık söndü ve başını sükût içinde önüne eğdi. Bir an için genç mühendisin yaptığı sahtekârlığı, kendini nasıl aldatıldığını unutmuştu. Ama Körn'ün ilk sözleri bunu onun aklına getirdi ve yüreğini gene eski acıyla burktu. Fakat içinin kanadığını hiç belli etmiyerek gayet cidd bir tavırla,

— «Sizi gördüğüme çok memnun oldum, Mr. Tod» dedi. «Beni tâ buralara kadar takip ettiğinize göre herhalde bana da faydası dokunacak bir haberiniz var. Ben Palas otelinde kalıyorum. İsterseniz buyurun oraya gidelim. Rahat rahat konuşabiliriz. Ama benim burada olduğumu nereden öğrendiniz?»

(Arkası var)

SÜTÇÜNÜN SIRRI

(6. sayfadan devam)

bire tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Pierre her zaman şapkasını öne eğerek dolaştığı için şimdiye kadar bunun farkına varmamıştı. İhtiyar adamın bakışları, ruhunun ve kalbinin elemine aksettirmiş gibi tamamiyle cansızdı. Gözlerinin içinde ölüm vardı sanki.

Jacque : «Bu gün dinlen, Pierre» dedi. Fakat Pierre sanki bunu işitmemişti. Hafif hafif hıçkırıyor ve yanaklarında göz yaşları parlıyordu. Titrek adımlarla yolun karşı tarafına geçmek üzere ilerledi. Köşeyi dönen kocaman bir yük kamyonu hızla üzerine doğru geliyordu, birdenbire acı fren gıcırtağı sokakta bir kaç kişinin feryatlarına karıştı ve Pierre tekerleklerin altında kayboldu.

Beş dakika sonra hastahane arabası yetişti, fakat ihtiyar ölmüştü. Şoför : «Benim hiç kabahatim yok,» diyordu. «Bu adam kör herhalde. İnsan koskoca kamyonu görmez mi hiç?»

Pierre'in üzerine eğilen doktor : «Tabii,» dedi. «En aşağı beş senedir kör. Gözlerindeki perdelere baksanıza...» ve Jacque'a dönerek devam etti. «Yanınızda çalıştığı halde bunu bilmiyordunuz demek?»

Jacque kederli bir sesle : «Hayır,» diye cevap verdi. «Hiç birimizin haberi yoktu... Kör olduğunu bilen tek kimse Joseph adındaki arkadaşım... Şimdi aralarındaki sırrın ne olduğunu anladım.»

Kalb Kalbe Karşıdır!

6

FLORA KENDİSİNE SORU SORAN ADAMI GÖRÜNCE BAYMUNCAK GİBİ OLUR. BU DÜN GECEKİ POLİS KOMİSERİDİR.

Evet burası Bay Vinturi'nin evidir. Buyurun, Fakat çok rica ederim gürültü etmeyin. Babam bir kalp krizi geçirmekte.

Yani kendisiyle görüşemiyecemiyiz?

Öyleyse sizinle konuşalım. Dün gece sizinle beraber Marki Spinoza'nın suvarisinde idi değilmi? Alâ. Bize babamızın Markiden ne diye 300000 Lira istediğini söyleyermisiniz?

FLORA BU SÖZLERİ DUYMAZ BİLE. KAFASI BABASI BU ADAMLARI GÖRÜNCE YÜREĞİ İNİP ÖLECEĞİNİ DÜŞÜNMEKTEDİR.

Cevap vermiyorsunuz? Öyle ise muhakkak babanızla konuşmam lazım.

Allah Aşkına bunu yapmayın. Vaziyeti çok ciddi heyecanla doktoru bekliyoruz.

Peki evvelâ Doktorla konuşurum. Fakat size şunu söylüyeyim ki evde Araştırma yapmak mecburiyetindeyiz. Şimdilik babamızın yatak odasını am aramayız onu SONRAYA Bırakırız.

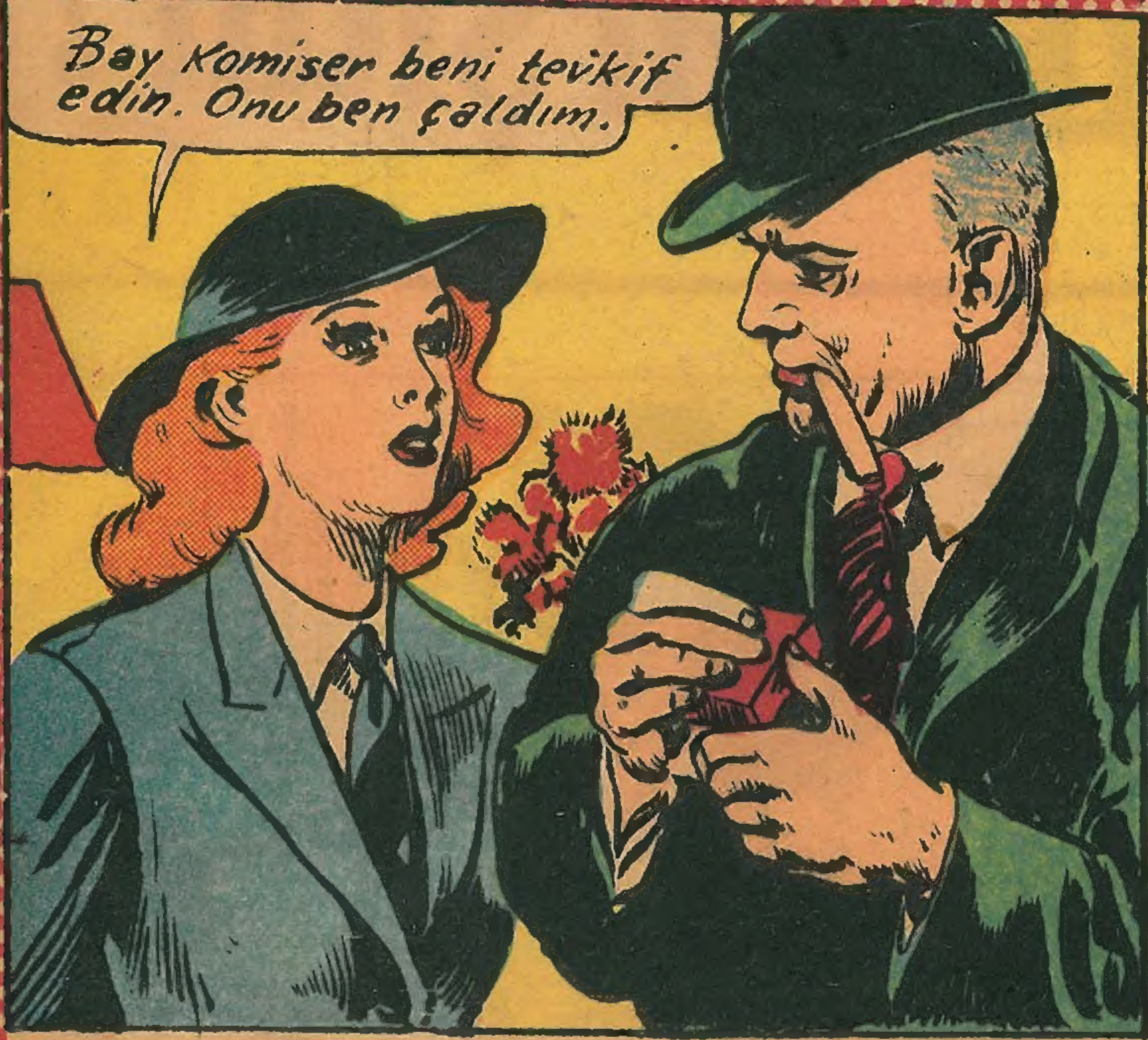
FLORA BU EMRE BİR OTAMAT OLARAK İTAAET EDER

KOMİSERİN YANINDAKİ ADAMLAR ARAŞTIRMAYA BAŞLARLAR...

Şu çantanızı bana verirmisiniz matmazel?

Altmış inci... İste Marta Şantonun KOLYESİ!

BİNBİR ROMAN

Bay Komiser beni tevkif edin. Onu ben çaldım.

BU SÖZLERDEN SONRA HIÇKIRARAK AĞLAR.

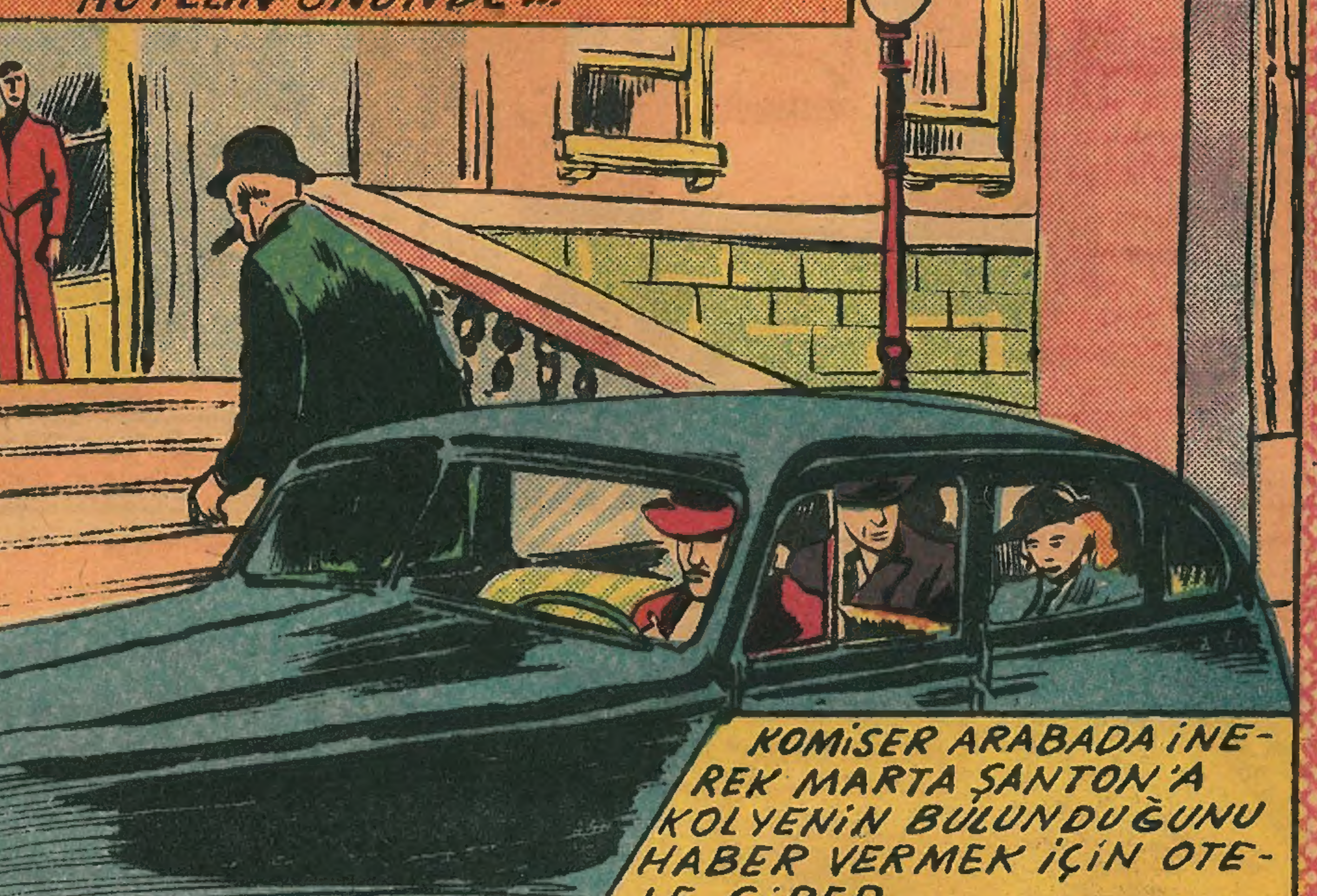
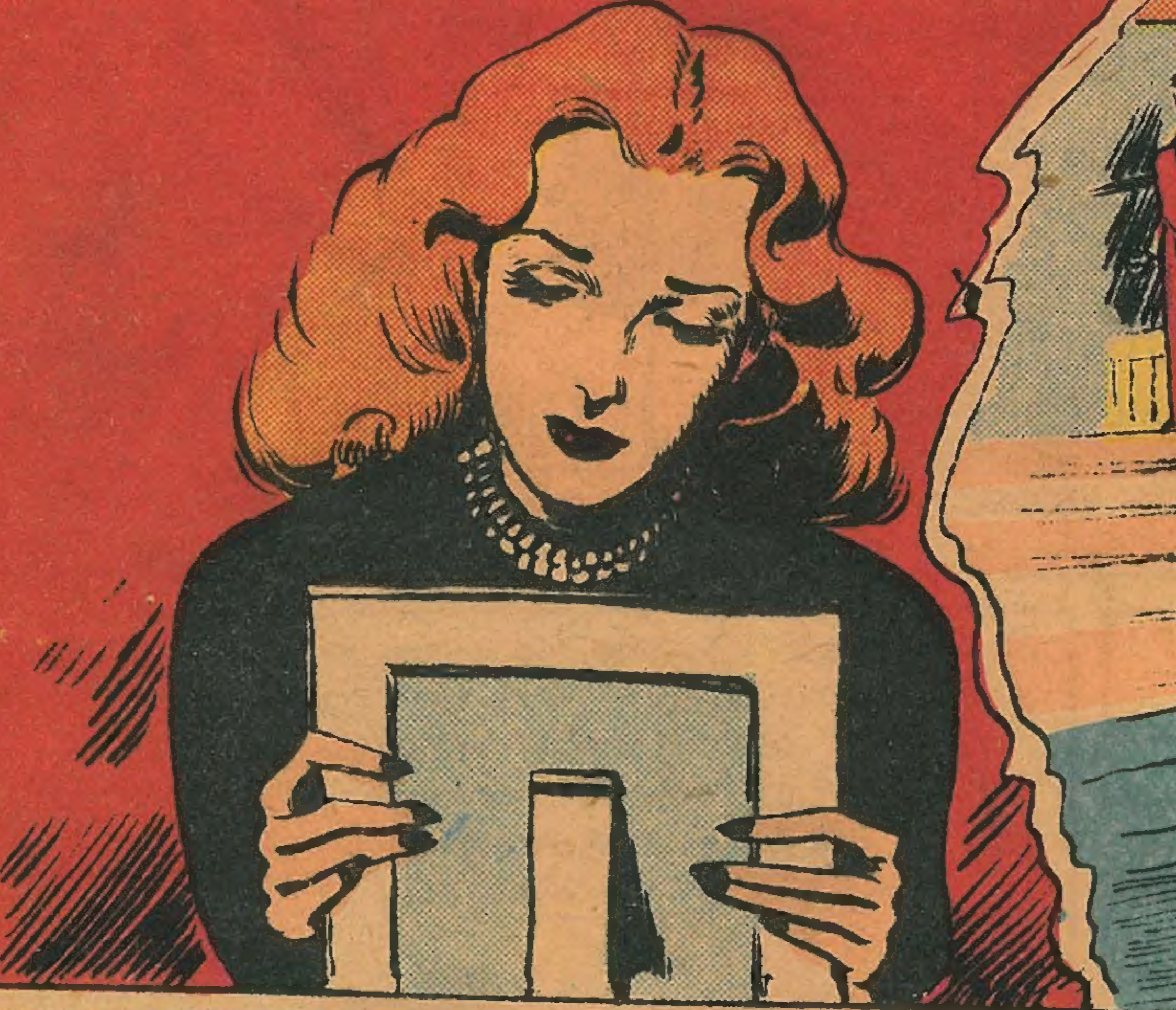
Ne olur bunu babama duyurmayın! Onun hiç bir şeyden haberi yok. yüreğine iner! vaziyeti çok ciddi!

Pek ala! Ondan soracak bir şeyimiz yok. Takip edin bizi.

BABASININ FOTOĞRAFINA BAKARAK FLO RA BU ACI HATIRAYI TEKRAR YAŞAR..

İSTE POLİS ARABASIYLA GRAND HOTELİN ÖNÜNDE...

KOMİSER ARABADA İNEREK MARTA SANTON'A KOLYENİN BULUNDUĞUNU HABER VERMEK İÇİN OTELE GİRER..

SONRA POLİS MÜDİRLİYETİNE GİDİŞ- BUSIRADA OTOMOBİL TEKRAR EVİN ÖNÜNDEN GEÇERKEN...

YALVARIRIM Bay Komiser Bana bir dakika müsade edinde Babamla vedelasayım. Belki bir daha görüşemeyiz.

Kızım bu kanuna aykırı bir şey olur! Fakat babanız hasta... Karpini Matmazole refakat et! on dakika müsade..

FLORA BÜYÜK BİR METANETLE BABASININ ODASINA GİRER.

Baba! Tamam! Kurtulduk! Doktor Geldimi?

Evet... Bir iğne yaptım.. iyiyim şimdi. Söyle bakayım sen ne yaptın.?

